THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 11 MARCH 1, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Van Velen Verlaten

Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug en wandelden niet meer met Hem.
Joh. 6:66.

Eenzaam is voor Jezus de lijdensweg.

Eenzamer wordt hij naarmate hij de diepte invoert.

Geheel alleen gaat hij straks den kruisweg op en er is niemand meer met Hem.

De leiders des volks verstaan Hem het eerst en, de duisternis liever hebbende dan het licht, haten Hem en zoeken Hem te dooden.

Velen des volks scharen zich in den beginne van Zijne omwandeling onder Zijne discipelen, Hem echter niet begrijpende, onbewust in conflict met hetgeen Hij verkondigde en deed; dan, aanvoelend, wat Hij wil en waar Hij henenvoert, zijn ze teleurgesteld en gaan ze terug, geërgerd, weigerend nog verder met Hem te wandelen.

Zijnen broederen wordt Hij vreemd en onbekend den zonen Zijner moeder, en zelfs Zijne moeder verstaat niet Zijn ijver voor des Vaders huis, die Hem verteert.

Straks verraadt Hem één der twaalven; verloochent Hem een tweede Zijner jongeren; slaan allen op de vlucht. De schapen worden verstrooid als de herder geslagen wordt.

En Hij staat alleen . . . .

Alleen voor den Joodschen raad, als Hij van alle zijden beschuldigd wordt, straks wordt Hij veroordeeld, geslagen, bespogen, bespot; alleen voor den rechter der Romeinen, als allen Zijne kruisiging eischen, als de wreede doornenkroon Hem 't bloed langs de slapen doet druppelen en 't spotkleed Hem om de schouderen wordt geworpen . . . .

Alleen op den weg naar 't bange kruis, waar Hij Zijn leven zal geven voor degenen, die Hem de Vader gegeven heeft.

Gansch eenzaam is des Heilands weg!

Door de diepte gaat Hij alleen!

Eenzaam . . . . waarom?

Is het alleen-zijn van den eenzamen Lijder niet opvallend?

Is het niet diep-treffend, dat er ten slotte niemand is, die het nog voor Hem opneemt, die het met Hem waagt, die Zijn zaak durft bepleiten? Reeds op zichzelf genomen is deze eenzaamheid opmerkelijk.

Opvallender nog in het licht van des Heilands omwandeling en optreden onder het volk.

Wie kende nu niet Jezus van Nazareth?

En wie wist nu iets anders van Hem te getuigen, dan dat Hij het land doorging goeddoende, kranken genezend, den blinden het gezicht, den dooven het gehoor gevend, melaatschen reinigend, duivelen uitwerpend, dooden opwekkend en . . . . den armen het Evangelie verkondigend? . . . .

En toch, eenzamer dan de eenzaamste onder de menschenkinderen wordt Hij!

In Zijn worsteling van alle menschelijke hulp ontbloot!

Van allen verlaten!

Eenzaam . . . . waarom?

Van toen af . . . .

Daar in Kapernaum begon men Hem te verlaten, gingen velen van Zijne discipelen terug!

Zij wandelden niet meer met Hem; ze begonnen Zijn weg te verstaan en te vreezen; dien weg, dien Hij begon aan te wijzen, wilden ze met Hem niet op.

Velen van Zijne discipelen!

Want het was op een tijdstip, dat Zijne zaak opgang scheen te maken, dat velen in Hem schenen te geloo-

ven, Hem aanhingen, met geestdrift en in gespannen verwachting van groote dingen Hem volgden, waar Hij ook henenging. Zijn arbeid in Galilea was bijna voltooid. Vooral Kapernaum had Hij het centrum gemaakt van Zijn arbeid, van Zijne teekenen en wonderen, zoowel als van Zijne prediking van het Koninkrijk der hemelen en die stad was er door tot den hemel toe verhoogd. En Hij scheen ingang te vinden. Het volk hoorde Hem gaarne, want Hij sprak aangename woorden, zoo geheel anders leerende dan ze het gewoon waren van de Schriftgeleerden en Farizeën. En bovendien deed Hij aan allen wel. Geen kwaal, die Hij niet genas; geen gebrek, dat Hij niet wegnam; allen, die kwalijk gesteld waren, bracht men tot Hem, soms in grooten getale, en Hij genas ze allen. Wat wonder dan, dat men den profeet van Nazareth volgde, dat men Hem zelfs bij duizenden naliep, mannen, vrouwen en kinderen? Des Heilands werk scheen vrucht te dragen bij velen onder het volk.

En toch, van toen af werd het anders . . . .

Velen gingen terug en wandelden niet meer met Hem!

Den vorigen dag had de geestdrift haar toppunt bereikt bij de schare. Ongeveer vijf duizend mannen, niet geteld de vrouwen en kinderen, waren Hem gevolgd en rondom vergaderd geweest aan de andere zijde der zee. En tegen het dalen van den avond had Jezus Zijn wondermacht hun getoond door hen allen te spijzigen met enkele brooden en weinige vischjes. 't Was voor de schare het hoogtepunt van Zijn machtsopenbaring. En ook in werkelijkheid was het 't grootste teeken, straks nog in Decapolis herhaald, in 't laatste avondmaal afgespiegeld, in de nieuwe bedeeling, als Hij Zichzelven aan de Zijnen mededeelt als het Brood des Levens, volkomenlijk vervuld. En ook in de schatting der schare, schoon het teeken niet ziende, stond Hij daar, als Hij het brood in Zijne handen vermenigvuldigde, in al de glorie van Zijn macht en groote beteekenis . . . .

't Enthousiasme stijgt ten top!

Het is duidelijk, dat deze Jezus wel waarlijk de Profeet is!

Met geweld wil men Hem dwingen om uit hunne handen de koningskroon te ontvangen!

Zoo waren er vele discipelen!

Waarlijk, er scheen geen reden te bestaan, waarom Jezus alleen Zijn weg zou bewandelen. Duizenden waren bereid om Hem te helpen Zijn Koninkrijk op te richten . . . .

Maar Jezus ontweek! Het moment der scheiding, der bange ontgoocheling was gekomen.

Men zou Hem verlaten!

Van toen af . . . .

Diep-ingrijpend conflict!

Conflict, wel tijdelijk verborgen onder een schijn van harmonie en geestelijke eenheid, maar desniettemin aldoor bestaande en slechts wachtend op het juiste oogenblik, om tot openbaring te komen!

Conflict, waardoor Kapernaum, tot den hemel toe verhoogd, straks tot de hel toe nedergestooten zal worden! Waardoor, zoodra het slechts zal worden gevoeld door de schare, zooals het aldoor door den Heiland wordt doorzien, de scheiding zal moeten komen, de wegen uiteen zullen moeten gaan, velen den weg met Jezus niet meer zullen willen bewandelen.

En zoo zal de weg eenzaam beginnen te worden voor Jezus.

Eenzaam en toch niet eenzaam, want de Vader is met Hem!

Van toen af! . . . .

Het moment, waarop 't bestaand conflict plotseling in al zijn beteekenis werkelijkheid werd voor het bewustzijn der schare, waarop de Jezus hunner aardsche en vleeschelijke verbeelding hun voor altijd werd ontnomen en de Christus der Schriften Zich aan hen openbaarde in Zijn geestelijk-hemelsche beteekenis; waarop ze begonnen te beseffen, dat ze *teekenen* gezien hadden, teekenen van andere, van geestelijk-hemelsche, van eeuwige werkelijkheden, van het Koninkrijk der hemelen en dat de teekenen niet altoos konden blijven, daar ze zelf de werkelijkheid niet waren, doch moesten ophouden om plaats te maken voor hetgeen ze verkondigden van het Koninkrijk Gods!

't Conflict tusschen het aardsche en het hemelsche, het stoffelijke en het geestelijke, den Mammon en God!

De Heiland was geestelijk-hemelsch, zij waren vleeschelijk-aardsch!

Jezus de Christus was niet gekomen om aardsche dingen te verkondigen en te realiseeren, maar om te staan voor de zaak van Gods Verbond en Zijn eeuwig Koninkrijk. Niet om *deze* wereld te hervormen, maar om in haar het licht te zijn, dat van den hemel gedaald was. Niet slechts om van aardsche ellende te verlossen, om tijdelijke kwalen en gebreken te genezen, om lichamelijke blindheid en doofheid weg te nemen, van physische melaatschheid te reinigen, uit den lichamelijken dood te verlossen en lichamelijken honger te stillen en dorst te lesschen, een aardsch koninkrijk op te richten en aan het aardsche Israel wereldsche grootheid en glorie te schenken, was Hij gekomen, predikte Hij, deed Hij wonderen. Van geestelijk-hemelsche, van eeuwige dingen sprak Hij. Van hoogere dingen waren Zijne wonderen teekenen. En daarvan was ook met name het laatste wonder teeken geweest. Niet slechts om de schare te spijzigen met aardsch brood, dat vergaat, maar om hen te wijzen op Zichzelven als het Brood des levens, dat uit den hemel nedergedaald was, dat hen zou voeden ten eeuwigen leven, had Hij den vorigen dag Zijn wondermacht geopenbaard voor allen!

Dan, ze hadden het teeken niet gezien!

Ze hadden gegeten en waren verzadigd geworden en . . . . hadden zich verblijd naar het vleesch . . . .

Want deze vele discipelen, die den weg niet meer met Hem wilden bewandelen, waren nog vleeschelijk, aardsch, van beneden. Ze zochten aardsche, vleeschelijke dingen, dingen, die beneden zijn; een aardsch koninkrijk met aardsche macht en glorie, naam, positie, brood. Daarom hadden ze hun hart gezet op een aardschen Messias, die zich wilde houden bij hetgeen ze in de teekenen van Hem zagen. Een wereldhervormer begeerden ze. Een Jezus, die een einde kon maken aan de malaise, die aardsche vrede en welvaart kon brengen . . . .

Och, die Galileërs stonden nog niet zoo ver van onze moderne Jezus-vereerders af!

Een Jezus voor deze wereld!

En een tijdlang meenden ze in Jezus van Nazareth *hun* Jezus gevonden te hebben.

En Hij was die niet!

Jezus stond voor hen in nauw verband met de broodkwestie!

Ze zochten Hem om de spijze, die vergaat!

En Hij bood slechts het Brood des levens!

Bang conflict!

Wreede ontgoocheling voor het vleesch!

't Onvermijdelijk moment, waarop men elkander zou beginnen te verstaan, waarop de scheiding der wegen moest plaats grijpen, het conflict tot openbaring moest komen, was daar!

En 't kwam in den weg van een wonderlijk gesprek, een gesprek waarin de schare tot het laatste toe tracht om haar aardschen Jezus, haar aardsch brood te behouden, doch waarin de Heiland Zich in steeds helderder licht voor hun bewustzijn plaatst als het hemelsche Brood des levens!

Ze hadden Hem, nadat Hij Zichzelven aan hen onttrokken had, steeds gezocht. Hij had op den berg alleen vertoefd, Zich voorbereidend voor het onvermijdelijk conflict. Dan volgde Hij Zijne discipelen over de zee. En tot hunne verwondering vond de menigte Hem den volgenden dag weer te Kapernaum. Hunne verwondering spreken ze uit in de vraag: Rabbi, wanneer zijt gij hier gekomen? Doch Jezus begint het conflict: Gij zoekt Mij, niet omdat gij teekenen gezien hebt, maar omdat gij van de brooden gegeten hebt, en verzadigd zijt. Werkt niet om de spijze, die vergaat, maar om de spijze, die blijft! En Brood wordt thans het hoofdonderwerp van 't gesprek. Ook zij stellen in brood belang, verlangen naar brood, bidden er om: Geef ons altijd dit brood! En de Heiland brengt het steeds helderder voor hun bewustzijn, dat ze *het* Brood niet willen. Hij is het Brood des levens! Hem, in Zijn vleesch en bloed, moeten ze eten tot rechtvaardiging, heiligmaking, tot het eeuwige leven! Doch slechts geestelijke menschen, door den Vader getrokken, kunnen alzoo eten, kunnen hongeren naar het Brood, dat tot het eeuwige leven spijst en eeuwiglijk verzadigt met het goede . . . .

Hij gaat straks dan ook weer terug tot den Vader!

Zijn aardsche verschijning is slechts tijdelijk, moet slechts dienen om hemelsche dingen te openbaren en te realiseeren; dan gaat Hij weer heen, waar Hij tevoren was!

De Geest is het, Die levend maakt!

Het vleesch is niet nut!

Van toen af . . . .

't Conflict was tot openbaring gekomen!

Ze worden zich van de bestaande scheiding bewust. En ze spannen zich in om hunne aardsche positie te handhaven, te rechtvaardigen. Plotseling herinneren ze zich, dat deze de Zoon van Jozef is! Ze kennen Zijn vader en moeder! Hoe zou Hij dan uit den hemel nedergedaald zijn? . . . .

Dat Hij brood geven kon, hadden ze gezien! Doch hoe zou Hij het Brood zijn?

En hoe zouden ze Zijn vleesch en bloed kunnen eten en drinken?

Ze hadden zich in Hem vergist!

Het Brood, dat Hij bood, wilden ze niet; het brood, dat ze zochten, bood Hij niet!

Wreede ontnuchtering!

Ze gingen terug!

Niet maar letterlijk, maar ook geestelijk!

Ze kozen! Luide, duidelijk verstaanbaar, scherp en beslist zeiden ze ja en neen! Ja, in betrekking tot de dingen, die vergaan, de dingen, die aardsch, van beneden, duivelsch zijn; neen, tegenover de dingen die hemelsch, van boven, Goddelijk zijn!

En ze keeren terug, van Jezus af, naar de hun eigene sfeer van het vleeschelijke!

Onvermijdelijke keuze!

En gij? En ik? . . . .

Als 't gaat om brood of het Brood, en daar gaat het altijd weer om, willen ook wij dan niet liever weggaan? . . . .

Terug? . . . .

Eenzaam wordt de weg!

Velen wandelden niet meer met Hem!

Straks staat Hij alleen, als de weg steil naar de diepte voert. Dan is er niemand meer bij Hem! Waarom? Wat deze Galileërs betreft, omdat Hij het Brood des levens is! Daarom vermoorden ze Hem straks . . .

Maar uit Zijne eenzaamheid keert Hij weer, 't Brood des levens! Deelt Hij Zich mede!

De Eenzame wordt tot velen! Breekt uit in menigte!

Hij looft God in een groote gemeente!

Halleluja!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

II

Eén God Eén Wil

Het gaat dus in den grond der zaak tusschen Heyns en degenen, die hij bestrijdt, tusschen hem en ons, om de Godsbeschouwing. Dat heeft Heyns goed gezien. Het verschil tusschen zijne voorstelling en de onze is dan ook niet van minder beteekenis, maar diepgaand. Het is niet waar, dat Heyns en zijn volgelingen en de Protestantsche Gereformeerden eigenlijk zeer goed in één kerkverband kunnen leven, op den grondslag van één en dezelfde belijdenis. Wie het zoo voorstelt mag het goed bedoelen, maar verstaat de zaak toch niet. Dat samenleven in één kerkverband, bij het diepgaand verschil tusschen de beschouwing van Heyns en de onze, niet gaat, heeft 1924 wel bewezen. Voorzoover hebben wij op de historie geen kritiek. Alleen maar is het toen niet beslist naar waarheid, wie wel en wie niet een plaats behoorden te hebben in de Kerken, die belijden te staan op den grondslag der Formulieren van Eenigheid. Het diepgaand verschil, waarop wij het oog hebben is in 1924 niet ontstaan; kwam toen slechts tot scherpe openbaring en onvermijdelijk conflict. Het bestond feitelijk altijd in den boezem der Christelijke Gereformeerde Kerken. Maar in 1924 heeft Heyns, die lange jaren zijne Godsbeschouwing, met name zijne twee-willen leer op de Theologische School heeft onderwezen, gezegevierd. Niet over ons, want wij staan nog als altijd. Maar wel over degenen, die thans nog in de Christelijke Gereformeerde Kerken van Heyns radikaal verschillen en zich toch niet durven openbaren; die leiders hadden moeten wezen, maar het niet zijn; die het pleit verloren hebben; die zich door de Drie Punten hebben laten binden en Heyns nu wel woordvoerder moeten laten zijn op het stuk der Genade.

Dat is mijn kritiek.

In elk geval staat het van weerszijden wel vast, dat ons verschil loopt over de Godsbeschouwing.

Heyns stelt in God een tweeheid; wij ontkennen dit ten stelligste en handhaven zeer beslist, dat God één is.

Heyns leert, het zal thans wel voor ieder duidelijk zijn, dat er in God twee willen zijn, ieder met een eigen en geheel verschillend voorwerp; wij leeren, dat de eenheid Gods eischt, dat Gods wil één is.

Heyns leert, dat volgens den éénen wil in God Hij wil, dat alle menschen zalig worden; volgens den anderen, dat sommigen zalig worden en anderen verloren gaan. Wij leeren, dat God in eenheid van willen, wil, dat de uitverkoren zalig worden, de verworpenen verdoemd worden, en dat Hij nimmer iets anders wil, gewild heeft of zal willen.

Heyns leert, dat er in God conflict is. Wij stemmen toe, dat hij in zijn artikelen tracht te ontkennen, dat hij dit doet; hij leert het toch metterdaad. De eene wil is in God in conflict met den andere. De wil van Zijn besluit staat tegenover den wil van Zijn natuur. Maar de eerste werd bepaald door omstandigheden buiten God. Vandaar, dat de laatste niet uitgevoerd kan worden. God wil wel gaarne alle menschen zalig maken, maar in Zijn besluit werd Hij door toestanden in Zijne schepping bepaald en daarom heeft Hij besloten, om slechts de uitverkorenen te redden. Dit heeft Heyns ons geleerd door zijn voorbeeld van den vredelievenden koning, die tegen zijn natuur in gedwongen wordt oorlog te voeren.

Natuurlijk wint Heyns hier niets mee, wat de zaligheid betreft. Want feit is dan toch, dat die koning oorlog voert en geen vrede sluit. En feit is ook, dat die koning die oorlog wel zeer bepaald wil onder de omstandigheden. Of, om van het beeld af te stappen, feit is, dat God, onder de omstandigheden wel zeer bepaald de redding der uitverkorenen en de verdoemenis der verworpenen wil; en feit is, dat onder de bestaande omstandigheden God de zaligheid van alle menschen toch niet wil, volgens Heyns. Als ge dus Heyns vraagt, of er volgens zijne voorstelling ook maar één mensch meer zalig wordt dan volgens mijne voorstelling, dan zegt Heyns: neen. En feit is ook, dat als ge Heyns vraagt, of het getal dergenen, die zalig worden en dergenen, die verdoemd worden, volkomen in overeenstemming is met Gods wil, dan zegt hij: ja, maar niet volgens dien anderen wil, want God zou het gaarne anders willen, maar zijn wil is door omstandigheden bepaald.

Maar, ofschoon Heyns hier niets mee wint, hij verliest God. Want Hij leert, dat er in God conflict is tusschen den wil van Zijn besluit en den wil van Zijn natuur; dus tusschen Gods Wezen en Zijn besluiten. Als die koning besluit om oorlog te voeren, dan gaat dit tegen zijn natuur in, volgens Heyns. En als God besluit om sommigen te verwerpen, dan gaat dit tegen den wil Zijner natuur in. En met deze voorstelling, die ik metterdaad een zeer ernstige ketterij acht, waarvan ik niet alleen beweer, dat ze in het hoofd van een Gereformeerde mensch niet *moest* opkomen, maar ook, dat ze in een Gereformeerd hoofd niet *kan* opkomen, heeft Heyns God, die waarlijk God is, verloren.

Behalve dan ook, dat Heyns enkele Schriftuurplaatsen aanhaalt, waarin Gods Woord schijnt te leeren, voor wie zeer oppervlakkig leest, dat God wil dat alle menschen zalig zullen worden, doch welke deze beteekenis ook zeer zeker niet kunnen hebben, komt Heyns met geen enkel bewijs voor zijn twee-willen leer uit de Hei-

lige Schrift. Heyns beschuldigt zijne tegenstanders keer op keer van rationalisme, doch zijn eigen redeneering is zoo rationalistisch mogelijk.

Om hem echter goed duidelijk te maken, hoe zeer hij zich in onze methode heeft vergist, zullen we ons stijtelijk aan de Schrift houden. We zullen duidelijk maken:

1. Dat al wat de Heilige Schrift ons leert aangaande God in Zijn Wezen en natuur en werken de voorstelling als zouden er twee willen in God zijn, die in conflict staan met elkander, ten eenenmale veroordeelt en dat Gods Woord de volstrekte eenheid, onafhankelijkheid, en onveranderlijkheid Gods leert.

2. Dat de Schrift niet slechts leert, dat God niet de zaligheid van allen wil, maar ook, dat Hij, geheel in overeenstemming met Zijn natuur en wezen, de verdoemenis der goddelooze verworpenen wil.

3. Dat de teksten, die Heyns aanhaalt om te bewijzen, dat er ook een andere wil in God is, volgens welken Hij de zaligheid van alle menschen zou willen, dit in geenen deele leeren en dat zelfs Heyns op zijn eigen standpunt die exegese onmogelijk kan handhaven.

Gods Woord leert ons, dat God één is.

Deut. 4:35: U is het getoond, opdat gij wetet, dat de Heere die God is en er is niemand meer dan Hij alleen.

Deut. 4:39: Zoo zult gij heden weten en in uw hart hervatten, dat de Heere die God is, boven in den hemel en onder op de aarde en niemand meer.

Deut. 6:4: Hoor Israel! de Heere onze God is een eenig Heere!

Ps. 18:32: Want wie is God behalve de Heere? en wie is een rotssteen dan alleen onze God?

Jes. 43:10-13: Gijlieden zijt Mijne getuigen, spreekt de Heere, en Mijn knecht, dien ik verkoren heb, opdat gij het weet en Mij gelooft en verstaat, dat Ik Dezelve ben, dat voor Mij geen God geformeerd is, en na Mij geen zijn zal. Ik, Ik ben de Heere, en er is geen Heiland behalve Mij. Ik heb verkondigd en Ik heb verlost, en Ik heb het doen hooren, en geen vreemd god was onder ulieden; en gij zijt Mijne getuigen, spreekt de Heere, dat Ik God ben. Ook eer de dag was ben Ik, en er is niemand, die uit Mijne hand redden kan; Ik zal werken en wie zal het keeren?

Jes. 45:5: Ik ben de Heere en niemand meer; buiten Mij is er geen God; Ik zal u gorden, hoewel gij Mij niet kent.

Jes. 45:6: Opdat men wete, dat er buiten Mij niets is; Ik ben de Heere en niemand meer.

Jes. 45:7: Ik formeer het licht en schep de duisternis; Ik maak den vrede en schep het kwaad; Ik de Heere doe al deze dingen.

Jes. 45:18: Want alzoo zegt de Heere, Die de hemelen geschapen heeft, die God, Die de aarde geformeerd heeft, en Die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd; Hij heeft ze niet geschapen, dat ze ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zou: Ik ben de Heere en niemand meer.

Jes. 45:21: Verkondigt en treedt hiertoe, ja, beraadslaagt samen; wie heeft dat laten hooren van oudsher? wie heeft dat van toen aan verkondigd? Ben Ik het niet, de Heere? en er is geen God behalve Mij, een rechtvaardig God en een Heiland; niemand is er dan Ik.

God is ook de volstrekt souvereine en onafhankelijke.

Deut. 32:39: Ziet nu, dat Ik die ben en geen God met Mij is. Ik dood en maak levend; Ik versla en Ik heel; en er is niemand, die uit Mijne hand redt.

Dan. 4:35: En al de inwoners der aarde zijn als niets geacht en Hij doet naar Zijnen wil met het heir des hemels en met de inwoners der aarde en er is niemand, die Zijne hand afslaan en tot Hem zeggen kan: wat doet Gij?

Ps. 33:11: Maar de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid; de gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht.

Spr. 16:4: De Heere heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil; ja ook den goddelooze tot den dag des kwaads.

Jes. 46:10: Die zegt: Mijn raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen.

Rom. 9:18: Zoo ontfermt Hij Zich dan diens Hij wil en Hij verhardt dien Hij wil.

Rom. 11:34-36: Want wie heeft den zin des Heeren gekend of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven en het zal hem wedervergolden worden? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid, amen.

Eph. 1:11: Die alle dingen werkt naar den raad van Zijnen wil.

En God is ook de volstrekt onveranderlijke:

I Sam. 15:29: En ook liegt Hij, die de overwinning van Israel is, niet; want Hij is geen mensch, dat Hem iets berouwen zou.

Mal. 3:6: Want Ik, de Heere, wordt niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd.

Jak. 1:17: Alle goede gave en alle volmaakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is of schaduw van omkeering.

We zullen uit deze teksten geen conclusies trekken, om alle mogelijkheid, dat Heyns ons zou beschuldigen van rationalisme te ondervangen. We wijzen er slechts op, dat deze Schriftuurplaatsen, die heel gemakkelijk kunnen worden vermenigvuldigd, ons het volgende leeren:

1. Dat God één is. Hij is één als God. Hierop leggen juist al deze plaatsen nadruk. Hij is de Heere in den hemel en op aarde. Hij is God en Hij is één. Een eenig Heere is Hij. Dat wil zeggen, dat Hij in Wezen één is, dat Hij één is in Zijn natuur, in verstand en wil; dat Hij één is in Zijne deugden, want Hij *is* liefde, licht, leven, etc.; dat Hij één is in Zijne werken;

en dat Hij ook absoluut één is wat de betrekking betreft tusschen Zijn Wezen, Natuur, Willen en Denken, Deugden en Werken. Er is in God geen tweeheid of meervoud. Want Hij is God en Hij is één. Daarom is er in God ook geen tweespalt, geen conflict. Er is in Hem de meest volkomene harmonie tusschen Zijn Wezen en Natuur, Zijn willen en Zijn werken. Hij is de Absolute. Daarom kunnen er in Hem nooit twee willen zijn, nog veel minder kan er conflict bestaan tusschen twee veronderstelde willen in Hem. Het kan nooit zoo zijn, dat er in God een wil van Zijn natuur is, waartegen de wil van Zijn besluit zou strijden. Heyns stemt mij dit natuurlijk toe. Ook zal hij zich wel wachten dit rationalisme te noemen, want het is niemand minder dan de levende God Zelf, Die dit alles van Zichzelven openbaart. Maar dit toestemmende zal Heyns zeggen: ja, maar, dat God één is in Wezen en Natuur, in verstand en willen, zegt nog niet, dat Hij ook geen twee kan zijn in willen. Daarop antwoord ik: a. Dat het dit voor mij en voor elk verstandig mensch wel zegt. Alleen op het standpunt, dat we door de zonde eigenlijk krankzinnig zijn geworden, kan het tegendeel worden gehandhaafd. b. Dat het dan toch in elk geval op den weg van Heyns ligt om uit de Schrift te bewijzen, dat God ook twee is en dat er in God twee willen zijn. Ik kan hier aan toevoegen, dat dit alles ook in overeenstemming is met het eerste en meest fundamenteele artikel van onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis: Wij gelooven allen met het hart en belijden met den mond, dat er is *een eenig en eenvoudig* geestelijk Wezen, hetwelk wij God noemen. De twee-willen leer van Heyns tast dit fundamenteele beginsel aan. Want als er in God twee willen zijn, dan is Hij niet één, noch eenvoudig.

2. Dat God alleen God is. Ook dit wordt in de teksten boven aangehaald zeer stellig en met grooten nadruk geleerd. God is in Zichzelven één, een eenig Heere. Want Drie zijn er, die getuigen in den hemel en deze Drie zijn Eén. Maar Hij is ook alleen God. Er is niemand behalve Hem. Buiten Hem, naast Hem, boven Hem, onder Hem is er geen God. Ook dit is zeer duidelijk. Maar als God alleen God is, als er geen God naast Hem of boven Hem, of zelfs onder Hem is, dan wordt Hij ook door absoluut niets buiten Zichzelven bepaald in hemel of op aarde. Ook de schepping bepaalt God niet. In geen enkel opzicht kan het werk Zijner handen Hem beperken in Zijn alleen-God zijn. Heyns leert dit echter wel. Hierdoor wil hij juist verklaren, hoe het mogelijk is, dat God den wil Zijner natuur niet uitvoert, dat Zijn wil des besluits anders is dan Zijn wezenswil. God wordt beperkt door iets buiten Hem, door toestanden in de schepping. Doch indien dit waar is, dan is datgene, wat God beperkt of bepaald heeft en nog beperkt en bepaalt, juist God naast of boven Hem. En de Schrift leert in de allerduidelijkste taal, dat dit juist niet het geval is. Ook de dingen buiten Hem doen van Zijn volstrekt alleen God-zijn absoluut niets af. Hiermede is ook de mogelijke opmerking afgesneden, dat God Zichzelven heeft laten beperken door Zijne werken. Niet alleen is dit opzichzelf reeds onzin, maar ook leeren de boven aangehaalde teksten juist ten stelligste, dat dit niet het geval is. Hij heeft juist Zichzelven niet willen beperken, ook niet door de werken Zijner handen, ook niet door den vrijen wil des menschen, ook niet door de zonde, maar gewild, dat alle Zijne werken juist zouden verkondigen, dat Hij alleen God is. Het moest eigenlijk onnoodig wezen om de ketterij nog te bestrijden, dat God door iets buiten Zichzelven kan worden bepaald. Maar, waar dit inderdaad noodig is geworden, en om alle mogelijkheid van de beschuldiging van rationalisme af te snijden, wijzen we eenvoudig op de Heilige Schrift. God is één, en Hij is alléen God!

3. Voorts leeren de teksten boven aangehaald, dat er zulk een conflict tusschen Gods besluit en Zijn wezenswil, als Heyns wil stellen, juist niet bestaat, maar dat Hij juist Zijn besluit van eeuwigheid gemaakt heeft in overeenstemming met Zijn wil en wezen. Immers, in de eerste plaats leeren ons die teksten, dat God alles heeft gewrocht om Zijns zelfs wil. En om alle mogelijkheid af te snijden, dat we hierop toch een uitzondering zouden maken, voegt Gods Woord er aan toe: zelfs den goddelooze tot den dag des kwaads! Dat wil zeggen, dat God Zichzelven op het hoogst bemint als het hoogste en het eenigste Goed, dat Hij Zichzelven daarom wil met geheel Zijn wezen en natuur, met geheel Zijn verstand en wil, dat Hij Zichzelven zoekt en verheerlijkt in Zichzelven, maar ook in Zijn besluiten en in al de werken Zijner handen, zelfs in de goddeloozen. Ik behoef er niet op te wijzen, dat deze gedachte in de Schrift menigvuldiglijk voorkomt. Hij doet alle dingen om Zijns Naams wil, zoo zegt de Schrift overal. Maar, indien dit zoo is, hoe kan Heyns dan zeggen, dat er conflict zou bestaan tusschen den wil van Zijn besluit en den wil Zijner natuur? Juist in volkomene harmonie met Zijn wezenswil, volgens denwelken Hij Zichzelven wil, is Zijn raad. In de tweede plaats leeren ons deze plaatsen ook, dat Gods raad juist Zijn *welbehagen* is. Zijn raad zal bestaan en Hij zal al Zijn *welbehagen* doen. De raad des Heeren bestaat in der eeuwigheid, de gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht. En wie heeft Hem ook raad gegeven? De raad des Heeren is dus Zijn welbehagen. Hij heeft behagen in Zijn besluiten. Als die koning, waarop Heyns in zijn voorbeeld wijst, oorlog verklaard, dan heeft hij daarin geen behagen, want hij is een vredelievend vorst en de oorlog wordt hem opgedrongen. En als God zoo is, als Heyns Hem wil voorstellen, dan heeft Hij er eigenlijk behagen in, om alle menschen zalig te maken; dat het anders staat in Zijn raad is niet Zijn behagen. Zoo wordt immers ook de tekst uit Ezech. 33 verklaard. God heeft geen lust in den dood van eenig zondaar. Hij wil ze gaarne allen redden. Maar, als Gods raad Zijn behagen is, en als

Hij alle dingen doet om Zichzelfs wil, en als Hij ook den goddelooze maakt om Zijn welbehagen tot den dag des kwaads, dan is de voorstelling van Heyns zeker door de Heilige Schrift veroordeeld. Heyns redeneert, op rationalistische wijze een conclusie trekkend uit enkele verkeerd begrepen teksten, lijnrecht tegen de Schrift in.

4. Verder leert ons Gods Woord hier, dat Jehova ook de volstrekt onveranderlijke is. Hij liegt niet. Hem berouwt niets. Hij wordt niet veranderd. Er is bij Hem geen verandering of schaduw van omkeering. Hij neemt niet toe of af. Hij is immers de Eeuwige. Eeuwiglijk is Hij Dezelfde en leeft Hij Zijn Goddelijk volmaakt leven in al zijn oneindige volheid voortdurend. Alles, om menschelijkerwijze te spreken, wat God is, is Hij eeuwiglijk. Al, wat Hij ooit denkt en wil, denkt en wil Hij eeuwiglijk en volkomenlijk. Er komt bij Zijn willen, noch met betrekking tot Zichzelven, noch met betrekking tot de schepping, nooit iets bij. Daarom is er in Hem geen verandering of schaduw van omkeering. Maar in de Godsbeschouwing van Heyns is dit anders. Naar Zijn wezenswil, den wil Zijner natuur, wil Hij alle menschen zalig maken. Maar er komt iets bij, van buiten af, uit de schepping en God wordt in Zijn willen veranderd, zoodat Hij niet besluit, wat Hij wil. Ook in dit opzicht veroordeelt de Heilige Schrift de beschouwing van Heyns ten stelligste.

5. Eindelijk mag ik er ook nog op wijzen, dat bovenstaande Schriftuurplaatsen ook met alle nadruk leeren, dat God ook volkomenlijk doet al, wat Hem behaagt. Er is geen God met Hem. Hij doodt en maakt levend, Hij verslaat en Hij heelt, en er is niemand, die uit Zijne hand redt. Al de inwoners der aarde zijn bij Hem als niets geacht en Hij doet naar Zijnen wil met het heir des hemels en met de inwoners der aarde en er is niemand, die Zijne hand kan afslaan of tot Hem zeggen: wat doet Gij? Hij formeert de duisternis zoowel als het licht, het goede en het kwade. Hij werkt alle dingen naar den raad Zijns willens. Onze God is in den hemel, Hij doet al wat Hem behaagt. Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Doch, indien dit zoo is, hoe zouden er dan twee willen in God zijn, die met elkander in conflict komen? Hoe zou er dan toch iets zijn in hemel of op aarde, waardoor de eeuwige en onveranderlijke God bepaald of beperkt zou worden? Het is duidelijk, dat de voorstelling van Heyns de Schrift aantast.

Zoo komen we dan, niet op grond van eene rationalistische redeneering, maar der Heilige Schrift zelve, tot de volgende slotsom. God is één. Eén in wezen en natuur, in verstand en wil. En Hij is alleen God. Door niets of niemand is Hij bepaald, dan door Zijn eigen eenvoudig wezen en Zijn eenvoudigen wil in Zijne besluiten. En waar Hij alle dingen doet om Zichzelfs wil, om Zijns Naams wil, daar zijn ook die besluiten geheel in overeenstemming met Zijn natuur, met Zijn verstand en wil. Het zijn de gedachten Zijns harten. Het besluit is Zijn welbehagen. En waar Hij de absoluut onafhankelijke is, niet alleen in Zijn raad, maar ook in Zijne werken in den tijd, daar zijn ook die werken in volkomen overeenstemming met Zijn besluit. Gods werken in den tijd zijn volkomen één met Zijn raad; Zijn raad is volkomen één met Zijn wil; Zijn wil is volkomen één met Zijn Wezen. Daar is nergens een tweeheid in heel de openbaring Gods, nog veel minder conflict. En de voorstelling van Heyns is juist de dwaling, waartegen de Schrift overal en altijd ernstig waarschuwt. Ik ben God en niemand meer! Dat is de grondtoon der Schrift.

Daarom zouden wij dan ook in allen ernst Heyns willen bidden, om toch van zijn standpunt terug te komen, om te herroepen, wat hij geschreven heeft van God, om niet langer de Schrift tegen te spreken en vol te houden, dat er in God een tweeheid is. Hij zal thans in elk geval wel moeten toestemmen, dat hij wat al te licht oordeelde over zijne tegenstanders, toen hij ze zoo maar van 't lijf meende te kunnen schudden door een ongemotiveerde beschuldiging van een rationalistische conclusie te trekken uit een enkel vooropgesteld dogma. Neen, waarlijk professor Heyns, het gaat niet om een enkele conclusie. Het gaat niet, om wat de menschelijke rede van God zou kunnen poneeren. Het gaat om heel de Schrift. Het gaat om hetgeen de gansche Schrift ons openbaart van den levenden God. En het is om van te rillen, als ik lees, wat Heyns schrijft van den alleen-heerlijken God.

H. H.

Obey my voice, and I will be your God, and ye shall be my people; and walk ye in all the ways that I have commanded you, that it may be well unto you.

Jer. 7:23.

And oft, when in my heart was heard
Thy timely mandate, I deferred
The task, in smoother walks to stray;
But thee I now would serve more strictly, if I may.

Pray Him to give you what Scripture calls "an honest and good heart," or "a perfect heart"; and without waiting, begin at once to obey Him with the best heart you have. Any obedience is better than none. You have to seek His face; obedience is the only way of seeing Him. All your duties are obediences. To do what He bids is to obey Him, and to obey Him is to approach Him. Every act of obedience is an approach — an approach to Him who is not far off, though He seems so, but close behind this visible screen of things which hides Him from us.

As soon as we lay ourselves entirely at His feet, we have enough light given us to guide our own steps; as the foot-soldier, who hears nothing of the councils that determine the course of the great battle he is in, hears plainly enough the word of command which he must himself obey.

Our Church Order

Article 9

The original article reads: "Novices (Nieuwelingen), priests, monks and others who have left some sect shall not be admitted to the ministry of the Church than with great care and caution after they have been well proved for a certain time."

Let us first consider the original ruling in connection with the historical circumstance from which it rose. The word Novices in the ruling is evidently the signification of a class comprised of seceding priests, monks and the *others,* in all likelihood *Anabaptists.*

The priests were office-bearers in the Roman Church, those who were stationed in a certain place and the *others,* the itinerant priests, the walking Levites, who went about administering to the spiritual needs of travelers, merchants, sailors and hunters. The monks were men who devoted themselves to a certain form of godliness of their own devising and lived by vows to obedience and poverty. Their place of retirement was the cloister where in a purely local sense they lived secluded from the world. But the monk was a creature of like passions as the men and women from whom he separated himself and thus went into retirement with a heart that by itself was a world of sin. The evidence of this is that at the time of the Reformation many monastaries yet not all were found to be veritable cesspools of corruption. The Anabaptists denied the validity of infant baptism and, of course, maintained that those who had been baptized in their infancy ought to be baptized again. Their world- and lifeview concentrated itself upon the false antithesis of nature and grace. The most obnoxious feature about this sect was and still is a subjectivism that borders on rationalism. Breaking away from Scripture, the Anabaptist built upon his religious experience. One of their number, Johann Denk (1527) the learned humanist, taught an inner light superior to all Scripture, saw in Christ only the highest human example of love, and held that the Christian may live without sin.

In all likelihood the Reformed Churches as early as 1568 (the Convent of Wezel) began to refer to the aforesaid persons (priests, monks and Anabaptists) as novices and to render their entrance into the churches difficult. At least the Reformed Synod of Dordrecht (1578) declared that Novices, laymen as well as clergymen, who broke with the papacy or any other sect, should not be admitted than with caution and prudence after a period of probation. The question may be asked whether the Reformed churches in view of the fact that they themselves had but recently come into being as churches with a membership comprised of persons having broken with the very sects and institutions which these "novices" now were forsaking, did well in setting these "newcomers" off as a class of persons of a more or less undesirable type. To this must be answered that the action taken was proper and serves as one of the best examples of the serious striving of our Fathers to maintain purity of doctrine. The first exodus out of the Roman church occurred under the fire of persecution. As long as persecution continued unabated there was little danger that men would break with the Pope and all he stood for except for the sake of principle. Relatively soon however the forces that had arrayed themselves against the Protestant movement in the Netherlands showed signs of weakening. And the movement itself continued to make signal gains. It became evident that Rome had had its day especially in the light of the developments of 1572. In this year the northern provinces had the remarkable courage to proclaim William of Orange Stadholder. This and other events gave to the influx into the Reformed churches a new empitus. Monks and priests in ever increasing numbers now swore off their allegiance to the mother church and joined themselves to the Reformation in the hope of gaining new pastorates. But in view of the turn events had taken, our fathers seriously began to question the motives of many of these new-comers. What was it that prompted them, love for Christ and His cause or the prospect of bettering their position and improving their condition of life? Our fathers understood that in too many cases old ties were being severed solely because the Reformation was now being hailed as a movement with a future. So they threw up a wall about the office and provided this wall with a door — Article 9 — and resolved to open it to such only who when examined and tried showed themselves up as worthy from both a moral and an intellectual point of view. Not only seceding clergymen but laymen as well were placed under the necessity of submitting to this trial. Only in case of successful issue were they to be admitted to the office.

It is to be observed that the original reading of Article 9 (the article now under consideration) in addition to stipulating that the new-comer shall not be admitted to the office until he has been declared eligible, after careful examination, denominates this person a novice (nieuweling) first to be proved for a set length of time, placed on probation and then in the event he is seen as a person fit for service to be called. What this trial consisted in is not known. It must have been some circumstance or situation that would show them up either as fit or unfit. However this may be, the sole reason the novice was temporarily barred from the office seems to have been the ignorance of the churches respecting his fitness. This reason was cogent. Wrote Paul to Timothy, "Lay hands suddenly on no man, neither be partaker of another man's sins" (I Tim. 5:22). The apostle, however, advances still another reason why the office should be placed beyond the reach of the "Novice," that is, one newly come to the faith. The "novice" in office would be lifted up with pride and as one so lifted fall into the condemnation of the devil. I Tim. 3:6. This description is clear and true to life.

Place the 'novice' in office and without fail it will occur to him that, whereas he was chosen and others in the church, with a faith tried and approved and to which they came long ago, were left, he, the novice, must be a personage with remarkable endowments, one who in a short time made such progress and is now so far in advance of the others that the brotherhood he joined, having recognized his marvelous power, concluded that it would be nothing short of a calamity should it fail to vest him with the office. Fact is, however, that the novice in virtue of his being what he is, a novice, is still a babe in the faith and needs to be taught. Yet, having been so singularly honored, he now rises before his mind as the master-spirit of the church whose word ought to be received as the end of all dispute. The man is awed by his own imaginary greatness. And the sensation of awakening to find himself so well thought of is sweet. He is inflated nigh to the point of breaking. He is lifted up with pride and glories in self. Deeming himself strong, he is weak; for while in this state his strength is not God but self. He is therefore a plaything for Satan. And as an office-bearer he is impossible. The man's plight is sorry enough. And the brotherhood that contrary to the advice of the apostle, vested him with the office, will not be held guiltless. No greater injury can be done to a man than to clothe him with the office before he has advanced beyond the stage of a novice.

Let us analyze the aforesaid state and mental action somewhat more carefully. The novice in office without fail will develop what today is called a superior complex. He overrates his abilities. He esteems himself better than others and, in the words of Paul "looks exclusively on his own things." His head being turned, he is now constitutionally unable to appraise himself correctly, to form a true estimation of self. He thought himself to be a beginner in the faith; but the brethren thought otherwise. And he is only too glad to acquiesce in their opinions. Now an inordinate self-esteem always goes hand in hand with pride. Pride is a mental state that represents an action consisting in one regarding the *self* as the source and fount of whatever virtues and powers one possesses or thinks he possesses. The proud one therefore rests and glories in self. Pride is sheer Atheism. The humble man is one who acknowledges that he is creature, the issue of God's will. He therefore comes to rest in God and glories in what the Almighty has achieved in respect to him and is achieving in and through him. The humble man glories in the cross, lifts up, exalts God and debases self. The proud man lifts up self and debases God.

But if the novice in office with his imaginary gifts and powers rest in God, is he proud? There is no sense in asking this question. For inordinate self-esteem is pride, is pride in action.

The novice then developes into a proud office-bearer. Being proud he lords it over Christ's heritage and thus abuses the flock which he deems his exclusive possession. But let the brotherhood that admitted him know that it reaps what it sowed, that it is being punished for refusing to act in agreement with the instruction of Christ.

Why does a brotherhood clothe the novice with the office? The reason cannot be that he is grounded and settled in the faith and thus eminently able to rule and to teach; for he is a novice. It must be then that he is selected for some carnal reason. Perhaps the man has money. Or perhaps he is a man with a name even in that circle of men he forsook. And the brotherhood covets this name. So it admits him to the office and thus bathes itself in the glory and glomour that this name radiates. And as to the novice, he falls into the condemnation of the devil. For God resisteth the proud.

Our fathers were aware of this as is evident from their rulings. The Synod of Dordrecht (1574) declared that monks and priests aspiring to the office had to be examined by the Classis. If it appeared that they were pure in doctrine and life and possessed the gift of "public address" they could be admitted. The Synod of Dordrecht (1578) resolved to apply the ruling also to Anabaptist new-comers. The following general Synod added to the ruling the clause: "Shall not be admitted until they have passed through a long trial of several month's duration." The Synod of 's-Gravenhage adopted this amended ruling but rendered it less rigid by striking out the expression "several months" and placing in its room "a certain time." The Synod of Dordrecht (1619) again sharpened the article by adding to it the clause that monks and priests, etc., "shall not be admitted than with great care and caution."

The article as revised and amplified by this synod reads: "Novices, priests, monks and others who have left some sect shall not be admitted to the service in the Church than with great care and caution, also after they have been well proved for a certain time."

It is to be noticed that the clause, "after they have been examined by the classis" was dropped and the clause, "shall not be admitted than with great care and caution . . . " placed in its room. The change, however, involved the churches in no loss of something that should have been retained, for the substitution calls for an action same as for the action signified by the clause that was dropped. The implication of the substitution is plainly this: Novices, etc., shall not be admitted to the service of the church *before being examined by the Classis* with great care and caution. And the stipulation, "also after they have been proved for a certain time" in all likelihood calls for an action that consisted in the examinee preaching "a word of edification" in public worship. This trial was continued until the churches felt free to admit him.

The deliverance of Dordrecht (1619) appeares in its unaltered form in the revised Church Order of the

"Gereformeerde" churches of the Nteherlands. But the Christian Reformed Churches of North America saw fit to depart from the aforesaid deliverance. The article as revised by these churches reads: "Preachers without fixed charges, or others who have left some sect, shall not be admitted to the ministry in the Church until they have been declared eligible, after careful examination, by the Classis, with the approval of Synod." The difference between this revision and the corresponding original is conspicuous. The names 'Novices,' 'priests' and 'monks' were dropped in favor of the name "preachers." The entire second half of the original was cut away. To the half that was retained clauses were affixed that cannot be said to reproduce the thought contained in the original phraseology. The original requires more and excels in acuteness. In distinction from the revision in question it asserts that the novice be examined with *great care,* and that he be proved for a time before admitted. It is so plain that the original issued from minds to whom purity of doctrine was everything. Why was it necessary to drop this clause?

The word "Novice" could have been retained, it seems to me. For this term was taken from Scripture and therefore immediately carries the mind back to the important mandate of Paul: "No novice lest he be lifted up with pride." The omission of this name represents a distinct loss. And what was gained by the omission of the names "priests" and "monks"? Did the Roman Catholic church pass out of existence with the death of the Reformers? Observe further the clause, "Preachers *without a fixed charge* . . . shall not be admitted to the ministry in the church . . . . " I ask, can a preacher *with a fixed charge* be admitted to the minitry? Surely no. The phrase is superfluous. Further, the original article is so worded that it can be used to safeguard the office of ministers of the gospel not merely, but also the office of elder and that of deacon, to safeguard them against the novices. Strictly speaking, the revision in question cannot be so used; for it singles out the preacher and confines itself to the matter of the admittance of the preacher to the ministry. In agreement herewith it speaks of an examination by Classis with the approval of Synod. The original article on the other hand makes mention of *novices* and stipulates that they shall not be admitted to the "Kerkendienst." Nothing is said here of examination by Classis with approval of Synod. It means that the original is in a good sense more general and therefore more serviceable. We have need for the original, for an article that safeguards all three offices and not merely one of them.

Finally, the original article (of Dordrecht) excels for still another reason. In distinction from the revision in question, it plainly places the three offices beyond the reach of the novice; for it requires that he first *be proved for a time* before he be admitted, or, otherwise said, that the churches wait with calling him until he has advanced beyond the stage of the novice. The clause at least allows this construction.

One more remark. The expression, "ministry in the Church" is not the equivalent of the term "kerkendienst." The term "kerken" is here an attributive that serves to set the service signified off from every other kind of service. The expression "Ministry in the Church," on the other hand, was coined by a mind that conceives of the aggregate of churches comprising the denomination as *The Church.*

It is certain that the "Gereformeerde" churches in the Netherlands did well in keeping themselves to the rendering of Dordrecht.

It is plain from these various rulings of our fathers respecting the matter at hand that in their quarrel with the Roman church they were constrained not by a malicious hatred but by love for Christ and the truth. The Roman priest and the monk they received and gave them pastorates if worthy. And many of these priests were worthy and had all along been fighting the good fight of faith as office-bearers in the Roman church. Consider that one of the reasons the Reformation struck first in what is now Belgium is that in this region the soil had been prepared by priests and monks and others.

As early as 1106 a great preacher, Tanchelinus by name, was laboring to purge out the leaven of the papacy in these parts. In the thirteenth century appeared William Cornelius of Antwerp with a purer doctrine on the Eucharistic sacrament. Then in the same century followed the name of Nicholas of Lyra. He came with his commentary on the Bible. In the fourteenth century a number of Waldenses, driven from southern France, found rest in the cities of the Netherlands. And they brought with them the Romaunt version of the Bible, which was translated in low Dutch rhymes. In this same century came Gerard of Groot another sower of the seed of the Word. Nowhere, in short, had the forerunners of the Reformation been so numerous as on the sea bordering this land.

In 1420, Henry of Ghent, archbishop of Tournay published a book in which he boldly challenged the Pope's power. Matthias Grabo, a monk, was cast into a dungeon for publicly defending the proposition that "the clergy are subject to the civil powers." Henry Loeder, prior of the Monastary of Fredesweel, wrote to his brother in the following manner: "Dear brother, the love I bear your state, and welfare for the sake of the blood of Christ, obliges me to take a rod instead of a pen into my hand. I never saw those cloisters flourish and increase in godliness which daily increased in temporal estates and possessions . . . . The filth of your cloister greatly wants the broom and the mop. Embrace the cross and the crusified Jesus and you shall find full content." John Van Kempen, prior of the cloister "The Visitation of the Blessed Lady" is found rebuking the monks in these words, "We would be

humble but cannot bear contempt; patient, without oppression or suffering; obedient, without subjection; poor without wanting anything."

There follow, as we approach nearer the Reformation, the names of Thomas a Kempis and John Hessel. They went onward, showing men the way of life. Thus was there planted an incipient rebellion against prevailing conditions. What gave impetus to the movement was the writings of Wycliffe. Then followed in the next century the martyrdoms of Huss and Jerome, the report of which was circulated as far as the banks of the Rhine and the shores of the North sea, and led men to inquire into the teachings of the Waldenses and the writings of Wycliffe. At Antwerp the prior of the Augustinian cloister was preaching a pure gospel, and nearly all the inmates were zealously sowing the seed of the Word. Two of their number, Hendrik Voos and Johannes van Esch, were burnt at the stake in 1523. So it appears that among those who had been instrumental in opening the way for the great struggle that was now to begin were also found priests and monks.

In this country Lutheranism first entered, thereupon Anabaptism by which it was largely displaced. But in 1561, when the Belgic Confession was being drafted by Guy de Bray, Calvinism was winning many converts among the middle classes. Reformed congregations were formed.

G. M. O.

The Lord hath been mindful of us; He will bless us.
Ps. 115:12.

My Father! what am I, that all
Thy mercies sweet like sunlight fall
So constant o'er my way?
That Thy great love should shelter me,
And guide my steps so tenderly
Through every changing day?

What a strength and spring of life, what hope and trust, what glad, unresting energy, is in this one thought, — to serve Him who is "my Lord," ever near me, ever looking on; seeing my intentions before He beholds my failures; knowing my desires before He sees my faults; cheering me to endeavor greater things, and yet accepting the least; inviting my poor service, and yet, above all, content with my poorer love. Let us try to realize this, whatsoever, wheresoever we be. The humblest and the simplest, the weakest and the most encumbered, may love Him not less than the busiest and strongest, the most gifted and laborious. If our heart be clear before Him; if He be to us our chief and sovereign choice, dear above all, and beyond all desired; then all else matters little. That which concerneth us He will perfect in stillness and in power.

Ingezonden

Mijnheer de Redacteur!

Vergun mij een plaatsje in onze Standard Bearer, bij voorbaat mijn dank.

Het is een feit — door de praktijk des levens bevestigd — dat vooroordeel jegens personen, overtuigingen, enz., op grond van sleurisch volgen van anderen, tot de grootste schade en teleurstelling in dit leven leidt.

Dit was mijn persoonlijke bevinding jegens u en uw heerlijk werk. Op gezag van uw tegenstanders, mannen van naam in de Chr. Ger. kerk in Amerika; van de Synode, enz., veroordeelde ik uw arbeid, als een werk van eigengerechtige opstandigheid; dus veroordeelde u op gezag. Zelfs mijn vooroordeel bleef, ook toen ik in voortdurende oppositie kwam, tegen de voortdurende afglijding der Chr. Ger. kerk van onze Geref. belijdenis; ja zelfs, toen geestverwanten van u mij zeiden: "U spreekt en verklaart Gods Woord juist als Ds. Hoeksema."

Ik was, onbewust, uw geestverwant, omdat de Ger. waarheden — mij dierbaar vanaf mijn prille jeugd — door u werden gehandhaafd en in zijn eigen beteekenis toegepast op den geestesstrijd onzer dagen.

Alle ernstige Geref. broeders in de Chr. Ger. kerk zou ik willen toeroepen: "Onderzoek! Werp uw vooroordeel, uw gemakzucht af! Wordt wakker, staat op uit uw sluimer en toon de oude energie onzer vaderen, zoekend voor uzelf, het volle rijke licht des Woords en Geref. belijdenis."

Geachte Redacteur, in plaats van te schrijven over kerkelijke toestanden in het Westen, voel ik mij gedrongen, Uw Eerw.'s aandacht te bepalen bij Prof. Heyns' schrijven, "Dogmatische Onderwerpen" in "De Wachter."

Wonderlijke tegenstellingen, inconsekwenties, hoe is het mogelijk, dat zulke stellingen, verklaringen, door zonen van onze stoere, beginselvaste, Gereformeerd belijnde vaderen zoetsappig worden geslikt. Hoe een hoogleeraar, een der steunpilaren der Chr. Ger. kerken, worstelt — want het schijnt voor hem hard werk — de geestelijke grondslagen dier kerk te ondermijnen.

Allereerst wensch ik op twee verklaringen — waarmede ik het ten deele roerend eens ben — den nadruk te leggen, te weten: Zijn Eerw. schrijft: de uitdrukking, Aanbod van Genade komt in de Schrift *niet* voor, maar de zaak zooveel te meer, die is te vinden, enz., dus menschelijke philosophie, uit de Schrift afgeleid. Vraag den Modernist, den Christen Scientist, ja alle secten en zij zullen u hetzelfde antwoorden; duidelijk en klaar naar den eisch des tijds en steeds voortschrijdende wetenschap, is hun stelling in den Bijbel te vinden; maar nog opmerkelijker, de Prof. schrijft, dat de bewijsgronden, aangevoerd *tegen* de leer van een algemeen welgemeend aanbod van genade en zaligheid *onweerlegbaar* zijn — niets tegen valt te zeggen, dus

juist. Maar, helaas, schrijft hij, produkt van menschelijke wijsheid, uit de Schrift afgeleid, dus veroordeeld op dezelfde gronden, waarop naar zijn eigen verklaring, het algemeen welgemeend aanbod van genade door hem wordt verdedigd. Mijns inziens heeft de Prof. reeds hierdoor zelf zijn stelling verworpen.

Doch ter zake.

De Prof. beschrijft mooie waarheden, te weten, de opdracht, te prediken het Evangelie aan alle creaturen; de *blijde* boodschap en rijkdom des Evangelies volgens Jes. 61:1-3 enz., dat, om daaraan persoonlijk deel te krijgen plaats heeft, door gelooven.

Maar is zijn verklaring dat gelooven voor alle creaturen even eenvoudig is, als het nemen en eten van een aangeboden maaltijd, juist? M. i. bezit de mensch tot het nemen en eten van een aangeboden maaltijd, de noodige organen, hand, mond, enz. (terwijl wanneer de aanbieder van een maaltijd, die zijn gast de handen bondt, den mond omwondt met een doek, in die aanbieding een *terger* zou zijn) maar tot gelooven en aannemen van de blijde boodschap der zaligheid, ontbreekt de natuurlijke mensch de geestelijke organen om dezelve te willen of te kunnen aannemen, wijl hij dood is in zonden en misdaden en dezelve, tenzij God de Heere den mensch door den Heiligen Geest, door vernieuwing des harten die hand des geloofs schenkt; dus alleen Gods werk; voor den mensch onmogelijk, noch in willen noch ook in kunnen. Met deze bewering behoort de Prof. thuis in den tempel van Mrs. McPherson en andere secten, waar het gelooven ook zoo eenvoudig is, als het nuttigen van een broodje en alwaar dagelijks honderden worden bekeerd.

En als vervolgens de Prof. de vijand des Evangelies, den Saten, teekent als rusteloos trachtend Gods koninkrijk te schaden en zielen te verderven, dan verzuimt hij een zeer bijzondere veelgebezigde aanvalstact van Satan te vermelden, te weten, dat hij influistert: "Mensch! wees niet bekommert, geloof maar, gelooven is zoo eenvoudig, even eenvoudig en aangenaam als het eten van een aangeboden broodje; immers het wordt u ook aangeboden, welgemeend en de prijs is betaald, geloof, leef gerust en gelukkig, alles komt goed!" Maar alsdan "Velen zullen zeggen: Heere! Heere! en nooit ingaan," want nimmer waren zij *zondaar* voor God.

De Prof. beweert verder, dat Satan door allerlei drogredenen het Evangelie zoekt te verduisteren. Zeker, Prof., Satan doet niets liever dan den inhoud van die blijde boodschap zoo te doen verstaan, dat dezelve in strijd is met Gods eeuwig, onveranderlijk besluit en wil jegens Zijn volk; in strijd is met des menschen algeheele verdorvenheid; in strijd met het woord van den Apostel Paulus dat de blijde boodschap voor den niet begenadigde zal zijn een reuke des doods ten doode, een vreeselijke verzwaring van zijn oordeel.

Het blijkt mij voorts, dat de Prof. den Satan ook een leugen toedicht, die van de zijde des Prof. een onwaarheid is, te weten, dat de noodiging des Evangelies — niet de prediking, bekendmaking van die noodiging — maar die noodiging als openbaring van Gods wil alleen voor de uitverkorenen is.

Dus die leugen zou zijn: dat God een en dezelfde is tot in alle eeuwigheid, dat bij Hem geen verandering is noch schaduw van omkeering. Dat God Zijn volk, dat Hij van eeuwigheid verkoos, noodigt in Zijn Evangelie en bij die noodiging de geestelijke organen schenkt, om die noodiging te willen, te kunnen en te moeten aannemen en niet uitnoodigt diegenen die naar Zijn eeuwig, onveranderlijk besluit verworpen zijn en daartoe de hand des geloofs onthoudt, zoodat zij niet willen — eigen schuld — niet kunnen — Gods vrjimachtige wil — gelooven, maar hen de blijde boodschap is een ergernis en dwaasheid. De Prof. is hier verstrooid, moet zijn: God zegt dat in Zijn Woord.

Wel zeer eigenaardig is, dat de Prof. beweert, dat die zoogenaamde leugen uit het Remonstrantisme geboren is, dus een Remonstrantsch kindje, doch niet van Remonstrantschen aard, leer of natuur, doch contra-Remonstrantsch schrijft de Prof., dus een bastaardkindje. Schrik echter niet, de geboorte-acte van dat kindje is *slechts* een *bewering* van het Remonstrantisme, dus dat loopt gelukkig met een sisser los.

Natuurlijke gelijkenis met het Remonstrantisme — wat ons volgens de Prof. ontbreekt — valt duidelijk in 't zicht bij de Prof. en de zijnen, die in de leer van het algemeen, welgemeend aanbod van genade en zaligheid en de daarin uitgedrukte onmachtige wil van den alleen machtigen God, schipbreuk leidend op de almachtige onwil van een onmachtigen mensch, zondaar, met de Remonstranten is eenzelfde gareel gaan, tot een punt waar de logische consekwenties van de leer van algemeen aanbod en de algemeene verzoeningsleer, hun stopt.

Deze voorstelling van den Prof. is misleidend en zondig, geschikt en bestemd om menschen als ik was voorheen, met vooroordeel bezield, rustig te houden.

Even misleidend is zijn bewering, dat die tegen de leer van 't algemeen, welgemeend aanbod zijn, verklaren, eerst te moeten weten, uitverkoren te zijn, alvorens te kunnen gelooven; misleidend, wijl hij weet, dat die broeders belijden, alleen door 't geloof — een Godsdaad — deze ontroerende, wonderbare, eeuwige liefde in Zijne verkiezing te kunnen omhelzen.

De Prof. verdoezelt Gods werk in den zondaar, ook in zijn teekening van Luthers bekeering, alsof Luther maar kon gelooven als hij wilde, hij behoefde niet langer beangst te zijn dan hij zelf wilde, verkoos, enz. Droevig — eenzelfde grondslag, als het genade-aanbod. Neen Prof., ik neem dit anders. De Heere had naar Zijn eeuwige liefde Luther in schuldbesef, angst en berouw aan Zijn voeten neergeworpen, zijn hart verbrijzeld, doch naar Zijn wijsheid in het duister doen grijpen naar de leugenachtige redmiddelen der kerk, opdat Luther diep en pijnlijk, proefondervindelijk de leugen dier kerk zou ervaren en kennen, totdat God die

woeste angstgolven stilde, door Zijn machtwoord "daar zij geloof," en Luther greep en jubelde door tranen, en was een strijder Gods tegen die leugen der kerk. Toch was die duisternis zondig voor Luther, wijl zij voortvloeide uit den zondigen mensch.

Voorts beschrijft de Prof. het Evangelie als een algemeen welgemeend aanbod met zekere inbezitstelling. God doet dus van Zijn zijde alles wat noodig is, naar Zijn wil om allen te zaligen, en de mensch wil niet, en God neemt dat reeds in bezit gestelde terug, als die koning deed in de gelijkenis van den onbarmhartigen dienstknecht. Droevig!

Ik vind dat de Prof. voor al zijn stellingen geen enkel standhoudend bewijs aanvoert, noch kan aanvoeren. De door hem aangehaalde teksten betreffende de uitnoodiging van alle hongerigen en dorstigen, enz., zijn allen particulier.

Allen die den Heere noodigt zijn bepaaldelijk aangeduid te zijn in zekere persoonlijke hoedanigheid, te weten, hongerig, dorstig, willend, biddend, kloppend, zoekend, enz. Waarnaar? Genade en zaligheid.

De wereld hongert naar aardsche zaken: dorst, wil, klopt, zoekt, enz., naar aardsche dingen. Satan hongert en dorst naar verslinding. Doch al die honger, dorst, dat streven en begeeren van den natuurlijken mensch is één concentreering, toespitsing, van haat jegens God de Vader en den Zoon, voor al diegenen is het geestelijk voedsel, genade en zaligheid als de roode lap voor den stier.

Doch die God de Heere aan zichzelf ontdekt, die Hij de som zijns haats — zijn vroegere honger en begeeren — doet zien in erkenning van eeuwige doemwaardigheid, die hongert, dorst, zoekt, klopt, bidt, enz., om genade en zaligheid, die alleen!

De Noodiger bewijst door den aard en natuur van het voedsel de soort en hoedanigheden der hongerigen die Hij noodigt.

Schrijft de Prof. van twee willen bij God, te weten, een wil des besluits en een wil des bevels, dan eischt de eenheid, heiligheid, souvereiniteit Gods, dat die wil des bevels uitvoert, openbaart, toepast wat de wil des besluits inhoudt in zuivere volkomenheid, daar is bij God geen tweede evenwijdig loopende wil, als bij de door den Prof. geteekende koning, want geen omstandigheid, geen macht bestaat er buiten God die Hem zou kunnen dwingen te doen in strijd met Zijn wil des besluits. Want Hij, onze God, is de alleen machtige, de alleen souvereine.

Doch gelukkig, hoewel dit lied van aftakeling der waarheid komt uit het Geref. Sanhedrin, toch niet alle predikanten en lidmaten in de Chr. Geref. kerk stemmen hiermede in. Ook nu heeft de Heere nog vele getrouwen in Israel, die hun knieën niet hebben gebogen voor menschelijke wijsheid, doch die zich, helaas! verborgen houden in de spelonken van menschenvrees.

Laat ons ook hen dragen op de vleugelen des gebeds.

Los Angeles, 26 Jan. 1933. S. De Boer

A Catechism On the History of the Protestant Reformed Churches

PART TWO

I

On the Arminian Doctrine of Common Grace

1. Why are you a member of the Protestant Reformed Churches?

Because it is my conviction that every one is conscience bound to join himself to the purest manifestation of the Church of God on earth.

2. How do you determine what is the purest manifestation of the Church in the world?

By the criterion of the distinguishing marks of the true Church.

3. Which are these distinguishing marks of the true Church?

The pure preaching of the Word of God; the administration of the sacraments according to the institution of Christ; and the proper exercise of Christian discipline.

4. It is a great sin to unite oneself with a Church other than that which is, according to one's conviction the purest manifestation of the true Church?

It is; for, by doing so one knowingly co-operates with those forces that always tend to the development of the false Church. A Church need not be wholly false and corrupt to justify separation from its fellowship. Every Church is false in the measure that it departs from the Word of God, corrupts the Sacraments and becomes lax or perverse in the exercise of Christian discipline.

5. But why cannot you be a member of the Christian Reformed Churches of America?

Because they would demand of me to express conformity with the Three Points adopted in 1924. These Points were added to the Confession of the Reformed Churches by the Synod of Kalamazoo in 1924 and since that time they are an integral part of the Confession of the Christian Reformed Churches. And they officially expel or bar from their fellowship every one that will subscribe to the Three Forms of Unity, viz., the Heidelberg Catechism, the Belgic or Netherland Confession, and the Canons of Dordrecht, but refuses to express agreement with the Three Points. And seeing that I cannot sign these Points of doctrine they certainly make it impossible for me to affiliate myself with them.

6. Which are those Three Points of which you are speaking?

For the present I refer you to Chapter V of Part One of this Catechism for an answer to this question.

7. But why can you not subscribe to them?

Because they embody the doctrine of Common Grace which is contrary to Scripture and to the Reformed Standards.

8. What is this doctrine of Common Grace which you consider un-Scriptural and un-Reformed?

To answer this question adequately it will be expedient that I explain, first, the doctrine as it was introduced and expounded by Arminius and his followers in the beginning of the seventeenth century; secondly, the doctrine as it was most elaborately developed by Dr. Abraham Kuyper; and thirdly, the same doctrine as it is embodied in the Three Points, for these Points really represent a combination of the Arminian and Kuyperian view of Common Grace.

9. Who was Arminius?

James Arminius (Jakobus Harmsen) was a Dutch Theologian of the Reformed Churches of the Netherlands. He was born in Oudewater, the Netherlands, in 1560, one year after Guido de Bres composed his *Articles of Faith,* now our *Netherland Confession,* three years before the *Heidelberg Catechism* was published, and four years before the great reformer of Geneva finished his life's work. He studied at the University of Leyden from which he graduated in 1582, continued his studies under Beza at Geneva, where that disciple of Calvin was, at that time, lecturing on the epistle to the Romans, made a visit to Padua and Rome, returned to the Netherlands in 1587, and became minister of the Divine Word in the Reformed Church of Amsterdam. Although even in the period of his ministry he created suspicion with respect to his orthodoxy, and although he found strong opposition especially on the part of Gomarus, who at that time was professor of Theology in Leyden, Arminius was appointed professor in the University of Leyden and became co-laborer with Gomarus till the day of his death on Oct. 19, 1609.

10. What influence did Arminius have as professor in Leyden?

It soon became evident that in his views of Predestination he departed from the accepted Reformed Faith. He not only developed these deviating views but instilled them into the minds and hearts of his students, not only in the lecture-room, but also in private sessions with his disciples. And being an able scholar and of a pleasing and refined personality, his influence was profound and widespread as soon become evident in the preaching from many a Reformed pulpit in the Netherlands.

11. Which views did Arminius personally develop?

The following:

a. That God ordained Jesus Christ to be Mediator. This proposition, though it might be criticised for its vagueness and indefiniteness, could of course, be subscribed to by all that embraced the Reformed Faith. In its general form it could not be attacked and carefully avoided the questions that occupied the minds of many in the Reformed Churches of the Netherlands at that time.

b. That God determined to accept in Christ all penitent and believing sinners; to condemn all that remained impenitent and unbelieving under the preaching of the gospel. Even this proposition, as it stands, could not very well be gainsaid. However, it very really implied a serious departure from the Reformed Faith. For, if Arminius had been asked to explain this second proposition, it would have become evident that in his opinion it depended, not on God's sovereign determination, but on the free will of man whether or not he would repent and believe in Christ.

c. That God ordained the means of grace unto salvation. Again, on the face of it, this statement is so evidently true that no one would think of rejecting it. Yet, in the mind of Arminius it implied that God on His part earnestly willed and revealed the salvation of all that hear the gospel and that He provided all equally with the means of grace. These means of grace, therefore, constituted a general and well-meaning offer of salvation to all that hear the Word preached.

d. That God, foreknowing who would believe and repent and who would not believe in Christ, foreordained particular persons unto salvation. This last proposition rather clearly expresses Arminius' conception of Predestination. He did not deny apparently the doctrine of election and reprobation. Yet, by stating that God's election and rejection depended upon His fore-knowledge. he actually made God's decree dependent on the will of man. This is the Arminian doctrine of election and reprobation on the basis of foreseen faith and foreseen unbelief.

12. Did the death of Arminius in 1609 check the progress of his deviating views?

On the contrary; the doctrine of Arminius was after the heart of man and he had gained many disciples. The Arminian views were preached from many a pulpit and taught in many a school. The followers of Arminius also further developed and more clearly expounded the views of their master. As early as 1610 they were able to offer five propositions as an expression of their beliefs. These were called the *Remonstrance.*

13. Which is the first proposition of this Remonstrance?

"That God by an eternal, unchangeable purpose in Christ Jesus, His Son, hath determined out of the fallen, sinful race of men, to save in Christ, for Christ's sake and through Christ, those, who, through the grace of the Holy Spirit shall believe in this His Son, Jesus, and shall persevere in this faith and obedience of faith, through this grace, even unto the end; and on the other hand to leave the incorrigible and unbelieving in sin and under wrath and to condemn them as alienate from Christ; according to the word of the gospel in John 3:36: He that believeth on the Son hath everlasting life, but he that obeyeth not the Son shall not see life,

the wrath of God abideth on him; and according to other passages of Scripture also."

14. Could there be any objection to the doctrine expressed in this proposition?

Seemingly not. The superficial reader might easily accept this as sound Reformed truth. No doubt, the terminology of this proposition is calculated to deceive the minds of the imprudent and inexperienced just like the terminology of many a modern sermon and also of the Three Points. It seems to teach an eternal and unchangeable counsel of God and apparently it ascribes all the work of faith and salvation to the grace of the Holy Spirit.

15. Do you mean to say, then, that in this first proposition the Remonstrants deny the Reformed doctrine of Predestination?

I most certainly maintain this.

16. But how can you sustain this position?

By pointing out, that in this first proposition the Arminians or Remonstrants do not teach that God's counsel is sovereign and independent, but contingent and dependent on the faith and unbelief of man. The objects of God's election are *those that believe;* the objects of reprobation are the *incorrigible and unbelieving*. This is identical with the last proposition of Arminius, that God's election and reprobation are determined by His foreknowledge of those that would and those that would not believe in Christ.

17. How would you express the difference between this proposition and the Reformed Faith sharply?

Thus: according to the first proposition of the Remonstrance the counsel of God is determined by the faith and unbelief of man; according to the Reformed view the counsel of God is the ultimate determining cause of faith and unbelief both.

18. Did you say: also of unbelief?

Most certainly; God did not only determine who should, but also who should not believe in Christ. And in both elements of this determination He is absolutely sovereign.

19. But do not the Arminians clearly state that a man can believe through the grace of God only?

They do, I admit. But this does not alter the tendency of their first proposition in the least. For, they would explain, that God chose those *who should be willing* to receive the grace of the Holy Spirit, and that He rejected those *who should not be so willing,* which clearly makes the will of man the determining cause of the counsel of God.

20. But is this such a serious difference that it would justify separation from a Church that holds the Arminian view?

It most certainly is. For, the deepest question underlying this difference and determined by it is, whether God or Man is really GOD.

21. How does the second proposition of the Remonstrance read?

"That agreeably thereto Jesus Christ, the Saviour of the world, died for all men and for every man, so that He has obtained for them all, by His death on the cross, redemption and the forgiveness of sins; yet so, that no one actually enjoys this forgiveness of sins except the believer, according to the word of the gospel in John 3:16: For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth on Him should not perish but have everlasting life; and in the first epistle of John 2:2: And he is the propitiation for our sins and not for ours only, but for the sins of the whole world."

22. What is your objection to this article of the Remonstrance?

That it teaches the error of universal atonement, maintaining that Jesus Christ died for all and every man.

23. But does not the article plainly restrict the actual fruit of the death of Christ to believers?

It does; yet, while it also maintains that in Christ's and God's intention the suffering of the cross is for all and every man, it makes the cross of Christ of none effect for many. And again, the determining cause of the effect or none effect of the death of Christ is the will of man.

24. Is this also a serious error?

Most certainly; for, it necessarily implies the denial of the truth of vicarious atonement. Either, Christ's death is atoning so that it actually is the satisfaction of God's justice for all our sins, but then all for whom He died and rose are certainly justified and saved; or, by the death of Christ for all whom He died are not certainly justified and saved, but then His death cannot have been atoning. The doctrine that Christ died for all men is the beginning of Modernism.

25. What is the third proposition of the Remonstrance?

"That man has not saving grace of himself, nor of the energy of his free will, as he, in the state of his apostacy and sin, can of and by himself neither think, will nor do anything that is truly good (such as saving faith eminently is); but that it is needful that he be born again of God in Christ, through His Holy Spirit, and renewed in understanding, inclination or will, and all his powers in order that he may rightly understand, think, will and effect, what is truly good, according to the word of Christ in John 15:5: Apart from me ye can do nothing."

26. Is there any objectionable element in this third article?

Not when it is considered all by itself. The truth of the total depravity of the natural man and of his total incapability of contributing anything to his own salvation, is certainly expressed in the strongest terms. Yet, this article and its strong language are deceptive as is evident as soon as it is read in the light of the preceding propositions of the article that immediately follows. For, although the Remonstrants seem to teach that salvation must be solely the work of God and that

the natural man without grace can do nothing that is truly good, yet, in fact they deny this, when they presently add that man must show himself worthy to receive this grace. The grace of God is not irresistible.

27. Where do they teach this error?

In the fourth proposition of the Remonstrance, which reads as follows:

"That the grace of God is the beginning, continuance and accomplishment of all good, even to this extent that the regenerate man himself without prevenient, assisting, awakening, following and co-operative grace, can neither think, will nor do good, nor withstand any temptations to evil; so that all good deeds and movements that can be conceived must be ascribed to the grace of God in Christ. But as respects the mode of the operation of this grace, it is not irresistible, in as much as it written concerning many that they have resisted the Holy Ghost, — Acts 7 and elsewhere in many places."

28. What is the serious error of this proposition?

That it reduces the grace of God and the work of the Holy Spirit to a mere offer and an attempt to persuade the sinner to accept the offer. It is a denial of the efficacious character of the grace of God.

29. Does the article not imply a contradiction?

It does; for, on the one hand it asseverates that the grace of God is the very beginning of all good; on the other hand it leaves the natural man the power to will or not to will, to resist or not to resist this grace of the Holy Spirit. But surely, to will the grace of God is very positively a good. If the grace of God is really the beginning of all good man can do, it cannot follow but must needs precede the will to receive it.

30. What, then, is this article in effect?

A denial of the doctrine of total depravity. For, if man is really totally depraved by nature, so that he is wholly incapable of doing, thinking or willing any good thing; if it is maintained that he is carnal and sold under sin, and that his mind is enmity against God, he surely cannot long for or will to receive the grace of God.

31. Is there any relation between the denial of the sovereign character of God's decree of Predestination and the denial of the total depravity of the sinner?

There is. The one demands the other. He that denies the doctrine of sovereign election and reprobation must also deny the total depravity of the natural man. If salvation is an offer there must be left in the sinner to whom the offer is made the power to accept the offer. For, to offer any good thing to one of whom we know that he cannot accept it, is mere mockery.

32. What is the last article of the Remonstrance?

"That those who are incorporated into Christ by a true faith, and have thereby become partakers of His life-giving Spirit, have thereby full power to strive against Satan, sin, the world and their own flesh, and to win the victory, it being well understood, that it is ever through the assisting grace of the Holy Ghost; and that Jesus Christ assists them through His Spirit in all temptations, extends to them His hand; and if only they are ready for the conflict and desire His help, and are not inactive, keeps them from falling, so that they by no craft or power of Satan can be misled, nor plucked out of Christ's hand, according to the word of Christ, John 10:28: No one can pluck them out of my hand. But whether they are capable through negligence or forsaking again the first beginning of their life in Christ, of again returning to this present evil world, of turning away from the holy doctrine which was delivered them, of losing a good conscience, of becoming devoid of grace, that must be more particularly determined out of the Holy Scriptures, before we ourselves can teach it with full persuasion of our minds."

33. What is objectionable in this last article?

That it constitutes a denial of the perseverance of the saints even unto the end, through the almighty grace of the Holy Spirit.

34. But do not the Remonstrants leave the doctrine of the perseverance of the saints an open question?

In the last part of the article they appear to leave this matter open for debate, for they state that they are not fully persuaded in their own minds, whether the saints can fall away from grace. But in the first part of this proposition they clearly deny the certainty of the perseverance of believers.

35. How do they do this?

By saying that Christ will assist them through His Spirit and keep them from falling, *if only they are ready for the conflict and desire His help and are not inactive.* For, in this statement the grace of Christ whereby only the saints are able to persevere, is made dependent once more upon the will and desire and work of man. And the truth is, that their very readiness for the conflict and desire to receive the help of Christ is dependent upon the grace of God, which is always first.

36. What Synod marks the close of the Arminian controversy in the Netherlands?

The famous Synod of Dordrecht of 1618-1619.

37. What was done by this Synod?

In five Canons or chapters of doctrine the Synod developed and set forth the true doctrine of Scripture, as confessed by the Reformed Churches, and rejected the errors of the Remonstrants, always stating the grounds on which these errors are rejected. These Canons of Dordrecht constitute a part of the Reformed Confessions. They are printed in the back of every Psalter in use by our Churches and should be studied by every member of the Protestant Reformed Church.

38. What may be learned from the five articles of the Remonstrants?

That one may express himself in rather strong terms as believing in the Reformed truth, while in actual fact he denies the very fundamental principles of the Reformed doctrine and Confessions.

39. What else may be learned from these articles?

That there is an inseparable relation between one's view of God and his conception of man. The wholehearted confession of the sovereignty of God is content to leave man as he is by nature, apart from the grace of God, dead in sin and misery. But in the same measure as the sovereign grace of God is denied, man must be represented as having the power to do good.

40. Of what significance is this with respect to the Three Points of 1924?

It is a striking fact that, like the Remonstrance of the Arminians, they also declare themselves concerning man and God. And, while speaking of a certain common or general grace of God in the First Point, they attribute the power to do good to the natural, unregenerated man in the Second and Third. But of this we must speak later.

H. H.

UP, YE SOLDIERS

All around the battle rages
With the host of sin and wrong;
Only to the true and loyal
Shall the victory belong.
Lo! our Captain goes before us!
Shall we follow where He leads?
Who is willing for the service?
Who is ripe for noble deeds?

Lo, the ranks of sin and error,
How they crowd upon our way!
How they crush the souls immortal,
Which for help unceasing pray!
Shall we, then behold them perish,
Lifting not a helping hand,
Speaking not a word of comfort,
Tho' it be the Lord's command?

Let us, then, arouse and hasten
To the thicket of the fight;
Let us bravely do our duty
In the struggle for the right.
Precious souls of men are dying,
And shall we be not to blame
If we sit in idle dreaming,
Going not, in Jesus' name?

IN MEMORIAM

Whereas it pleased our Heavenly Father to take again unto Himself one of our active members,

MRS. S. DOUMA,

we, the Ladies' Aid Society of the Fuller Ave. Protestant Reformed Church do hereby express our heartfelt sympathy to the bereaved family.

Our hearts are filled with sorrow, yet we bow in humble submission breathing the prayer, "Thy will be done"; and are comforted by the assurance that she has entered into the rest that remaineth for the people of God.

Mrs. F. Bergman, Pres.
Mrs. J. Verhil, Sec'y.

Ingezonden

Geachte Hoofdredacteur!

We lazen onderstaand stukje in "De Volksvriend" van 17 November 1932; en dachten, dat het niet onwenschelijk was onzen lezers eens te doen hooren wat ons volkje hier denkt van het zoogenaamde *aanbod van genade*. Om die reden zonden we U dit stukje toe, geachte Redacteur, met vriendelijk verzoek om opname in onze Standard Bearer.

U bij voorbaat dankend voor Uw welwillendheid,

t.t.,

G. V.

DE WEDERGEBOORTE

Met aandacht heb ik gelezen, het artikel van Ds. Dick A. De Jong, van Lynden, Wash., over de Wedergeboorte, in de Volksvriend van 27 Oct. l.l. Onwillekeurig dacht ik onder het lezen: Hoe heb ik het nu met De Jong? Stelt hij de Wedergeboorte als een daad Gods, waar de mensch heelemaal lijdelijk in is; of is het een actieve daad des menschen? Uit zijn artikel moet ik haast wel opmaken dat het laatste wordt bedoeld, en wel ten eerste doordat Nicodemus wordt beschouwd als volslagen modern, omreden hij nooit van de Wedergeboorte had gehoord. Nu zou ik wel eens willen vragen: Hoe kon Nicodemus zulks weten? Zoo ver mij bekend, wordt dit heilgeheim, de Wedergeboorte, voor het eerst hier geopenbaard; en was het natuurlijk heel geen ongeloof, laat staan van een modern ongeloof, dat Nicodemus daar niets van af wist. De Wedergeboorte was natuurlijk toen al van af de vroegste menschheid, wel bij ieder kind van God aanwezig, doch onbewust. Neen; m. i., was Nicodemus een zoekende ziel die heilbegeerig was, in de stilte van den nacht, al was het dan ook om de vreeze der Joden, met zijn Heiland te spreken. Als Schriftgeleerde zag hij zijn onkunde in. En daarom werd hij gedreven door Gods Geest om meer te willen weten van den weg des heils, die alleen is geopenbaard in Christus Jezus onzen Heere, vandaar zijn nederig vragen. Waar toch de wedergeboorte een daad Gods is, waarin de mensch geheel lijdelijk is en geen bewustheid van heeft totdat het zaad der wedergeboorte begint te ontkiemen was het voor Nicodemus een nieuw evangelie, hem geopenbaard door God Zelf.

Ten tweede trof mij in verband met de wedergeboorte de uitdrukking: Omdat het aanbod van genade zoo ruim is, en zoo eenvoudig, kunnen velen het niet aannemen. Wanneer men dit oppervlakkig leest, dan klinkt het bepaald schoon. De genade wordt ons aangeboden, en de mensch heeft de macht om het aan te nemen of te weigeren. Dan is het niet meer God, die in u werkt beide het willen en het werken naar Zijn eeuwig welbehagen, doch dan wordt de mensch op den troon gezet en staat het geheel aan den mensch de aangebodene genade te weigeren of aan te nemen. En wat blijft er dan over van eene uitverkiezing van eeuwig-

heid en wedergeboorte in den tijd? Niets! Men haalt dan wel terloops aan, dat de mensch dood is in zonden en misdaden; doch met het Heilsleger zegt men ook Ja en Amen op den dikwijls gebruikten term: "Geef God een kans," alsof de mensch dood in zonden en misdaden zichzelf kan redden. Neen, zoo lang Gods Geest ons hart niet vernieuwt, en in ons komt wonen, blijft de mensch dood. Genade wordt niet aangeboden, doch is kwijtschelding van de eeuwige straf en het schenken van het eeuwige leven, hetwelk een arm zondaar ontvangt door het geloof eenig en alleen door de kruisverdienste van onzen Heere Jezus Christus. Nu springt het terstond in het oog, dat uit kracht der uitverkiezing van eeuwigheid en wedergeboorte in den tijd, van eene aanbieding geen sprake kan zijn. Dit strijdt in de eerste plaats met Gods souvereinen wil van eeuwigheid; en in de tweede plaats is het onmogelijk, dat een mensch, van nature dood in zonden en misdaden, ooit in staat is uit zichzelf dat aanbod aan te nemen. Indien zulks mogelijk was, dan zou de vrije wilskeuze des menschen beslissen; en dat is onmogelijk. Adam heeft, naar Gods eeuwigen raad, het kwade gekozen; en hij, als onze stamvader, heeft voor heel het menschelijk geslacht die keuze gedaan.

God is het die genade schenkt aan den armen zondaar, naar zijn eeuwig welbehagen. Hij als de groote Pottenbakker heeft de macht over het leem om van het eene een vat ter eere te maken en van het andere een vat ter oneere; en daar hebben wij in diep ontzag voor te buigen. Alles ligt van eeuwigheid af in Gods Raad besloten tot in de kleinste bijzonderheden. Er valt geen muschje op de aarde zonder Zijnen wil; en de haren onzes hoofds zijn allen geteld. Noodlot bestaat niet, alles ligt vast in Hem.

Zooals ik hierboven zeide, het klinkt bepaald schoon, als men leest of hoort, dat wij leven onder het aanbod der genade. Verschillende teksten worden daarvoor aangehaald, b.v.: Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Dan wordt dat *allen* zoo opgevat als de geheele menschheid. Doch is de geheele wereld vermoeid en belast vanwege hunne zonden? Immers neen! Alleen Gods volk kent die vermoeidheid en die alleen gevoelen den last der zonde, en die zullen rust ontvangen, en niemand anders. Men gevoelt wel, indien het anders wordt voorgesteld, alsof God wat doet tot onze eeuwige zaligheid, doch de mensch ook wat doet, zoo'n "50-50 proposition," dan loopt het in de war. Neen, de mensch niets; God alles. Hij is het die ons harde hart te morzel slaat, en van den grooten zondaar, alleen uit vrije genade Zijn kind maakt, eenig en alleen door de zoenverdienste van onzen Heere Jezus Christus, om het eeuwig welbehagen.

J. R. Vander Wal.

Redlands, Calif.

Geloofsslingering

Lukas 7.
Mattheus 11.

Eigenaardige pericoop, die ons geboden wordt in de Evangelieën van Mattheus en Lukas.

Samenspraak tusschen den Wegbereider en den Koning; den Voorlooper en den Messias, den Nazireër en den Nazarener.

"Zijt Gij degene die komen zoude of verwachten wij eenen andere?"

Een vraag die komt van uit het donker kerkerhol op den burcht van Machaerus. Naar waarheid een donkere veste, donker voor den gevangene, donker omdat het een huis van zondig zingenot was van den goddelooze Herodes Antipas. Hier had de Dooper getuigd tegen het zondig leven van Herodes Antipas met Herodias, de huisvrouw van Filippus, zijnen broeder. Kon het dan wel anders, dat in deze omstandigheden alles hem terneer drukte? Dat geheel deze geschiedenis met haar einduitkomst één groote teleurstelling was? En zooals het nu met hem is vergaan, schijnt het ook te vergaan met den inhoud zijner prediking. Denk even terug aan den tijd toen de Voorlooper vol vuur de bazuin aan den mond had gezet en zijn woord, als een rollenden donder, menige ziel wakker schudde. Toen dat woord van den Heraut opriep tot bekeering, tot vergeving der zonden, was er beweging gekomen in de gemoederen. Met een dubbele vrucht. Als een blikssemflits was Johannes' woord den Farizeër en Sadduceër in de ziel gedrongen: "Gij, adderengebroedsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn?" Het was alles behalve een *zoetsappig* Evangelie, naar den smaak van den natuurlijken mensch — integendeel, een ontdekken, een terneder werpen, een tot droefheid stemmen. Het was alles ter voorbereiding van de komst van Hem, die kwam om Zijn koninkrijk te vestigen.

Maar dan moesten immers de hoogten geslecht. Dan zal Hij met de wand in de hand Zijn dorschvloer doorzuiveren, en Zijn tarwe in Zijne schuur samenbrengen; en zal het kaf met onuitblusschelijk vuur verbranden.

Zóó was zijn prediking geweest. Zijn strekte naar haar inhoud tot aan het einde der eeuwen.

Jezus was gekomen en Hem ziende had Johannes blijde gejubeld, "Zie, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt." En Johannes' arbeid liep daarna spoedig ten einde.

Nu is hij een gevangene. Nog heeft hij enkele discipelen overgehouden, die hem het optreden van Jezus berichten; bericht brengen hoe de Koning werkte, wat toch wel het verschil was tusschen de prediking van den Wegbereider, hun Meester, en de prediking van God's Zoon.

Johannes' geloof in Jezus wordt dermate geslingerd, dat hij niet anders kan dan door een tweetal zijner discipelen nader te onderzoeken, of hij wellicht toch

verkeerd had gezien. Er is niets in hem, dat twijfelt aan eigen werk. Doch het Lam Gods moest, geheel in overeenstemming met zijne prediking, niets minder zijn dan de Theocratische Koning, die als rechter Zijn dorschvloer zal doorzuiveren.

Is het dan wonder, dat hij zijne discipelen naar Jezus zendt?

Niet, voor zijne discipelen, doch voor zichzelf heeft hij aan een nadere verklaring behoefte. Wel wordt het dikwijls zoo voorgesteld, alsof Johannes deze vraag niet voor zichzelf, doch voor die discipelen deed. Wil men het zóó verklaren dan krijgt ge hier toch wel een geheel eenige diplomatische wijze van werken, iets dat Jezus, in verband met Zijne discipelen, geheel vreemd is. Dan verstaan we ook niet, dat Johannes hen niet heeft onderwezen, waar het antwoord van den Heiland evengoed door hem had kunnen worden gegeven. Waarom, nadat het antwoord des Heilands hen gewerd, ze dan toch nog naar Johannes teruggestuurd? Nog veel minder past dan wat Jezus aangaande Johannes zegt in wat volgt: "Want Ik zeg ulieden, onder die van vrouwen geboren zijn is niemand meerder profeet dan Johannes de Dooper, maar de minste in het koninkrijk Gods is meerder dan hij." Een woord hetwelk gesproken werd "Als nu de boden van Johannes weggegaan waren," en dat tot de schare gericht werd, iets waaraan deze boden zeer zeker in dat geval behoefte hadden.

Neen, deze vraag waarmede men tot Jezus komt getuigt van een geloofswankeling, die geheel en al bij de omstandigheden past, waarin de vrager verkeert. Daar is allereerst het verschil tusschen Johannes' optreden en dat van Jezus. Johannes is de Nazireër, die zich van spijs en drank en hetgeen scherp is onthoudt. Jezus gaat met het volk in en uit, deelt met hen beide de vreugde van de bruiloft en de smart van het lijden. Het optreden van den een staat geheel tegenover dat van den ander. Johannes heeft slechts even kunnen werken, naar den indruk die wij ontvangen niet veel meer dan één jaar. Hij heeft in dien tijd een volk mogen bereiden en naar den Christus heen mogen wijzen. Terwijl hij in zijn gevangenis zit is het enkele zijner discipelen gelukt hem tijding te brengen aangaande het optreden van Jezus. En het is juist dat optreden, die wijze van werken, die toch de realiseering behoort te zijn van den inhoud zijner prediking, waardoor Johannes in de war kwam. Waar nu was die bijl die alreede aan den wortel der boom lag en die wan die het kaf van het koren zou scheiden, om dat kaf met vuur te verbranden? Het geleek er toch gansch niet op? Waar toch bleef "het vlieden voor den toekomenden toorn"? Het ging nog alles op denzelfden voet voort, als voorheen. Zijn eigen werk liep ten einde en *hij* had den weg bereid voor Jezus? Daarom de vraag: "Zijt gij degene die komen zoude, of verwachten wij een andere?" Was Johannes wat haastig geweest met naar Jezus te wijzen als degene, wien hij niet waardig was zijn schoenriem te ontbinden?

Was hij wel werkelijk degene, die moest wassen, en hij, Johannes, minder worden? Men heeft getracht deze vraag te verklaren alsof de Dooper werkelijk geloofde aan de mogelijkheid dat ook Jezus een andere voorlooper zou kunnen zijn. Wij betwijfelen dat ten sterkste. De gedachte is dan ongeveer als volgt, Johannes twijfelt niet aan de echtheid van Jezus als een die van God is gezonden, waarom hij dan ook rechtstreeks tot Hem komt en onomwonden het uit des Heiland's mond wil hooren of er nog een andere na Hem komen zal. Wij meenen, dat Johannes zelf niet gelooft wat hij vraagt.

Johannes, en hij niet alleen, want ook de twaalven openbaren het met nog meer licht bedeeld, is allereerst een kind van zijn tijd. Hij staat wel vlak *voor*, maar niet *in* de nieuwe bedeeling. Zijn opvatting van het koninkrijk der hemelen, gelijk later bij de apostelen, was een aardsche. Met al de andere discipelen worstelt in Johannes' dag de oude bedeeling met die der nieuwe. Van uit de windselen der oude staat de nieuwe geboren te worden en het is juist deze verkeerde opvatting, de opvatting als zoude de nieuwe bedeeling een voortzetting zijn van de oude, zij het dan ook, dat zij door meer machtsontplooiïng, krachtbetoon en grooter glorie zich doet kenmerken. En van die kracht wordt naar Johannes' overtuiging niets gezien. Wel wordt de enkeling bewerkt en volgt den Heiland, maar waar blijft de schare? Wanneer zal Israel tot glorie komen, een glorie heerlijker dan in de dagen van David en Salomo? Gansch de wijze van Jezus' werken beantwoordt niet aan zijn Messias-verwachting. En waar de werken van Jezus deze verwachting teleurstellen, daar kan het niet anders, dat, Johannes met Jezus geen raad weet, hij zijne discipelen Jezus een alleszins gewettigde vraag laat stellen. Zijt gij het werkelijk of, en dit had hij er gerust af kunnen laten, verwachten wij een andere? Van de werken gaat hij terug tot op den persoon van den Christus. Tweeërlei dringt in zijn ziel naar voren, eerst, Jezus moet wel de Messias zijn, daarvan was hij te Bethabara bij zijn doop getuige geweest, maar ook het werk, naar Johannes' oordeel, zooals Jezus het verrichtte, kwam met *zijn* Messias-verwachting niet overeen. Zijn geloof slingerde tusschen die beide, of Jezus is de Messias en dat moet Hij wel zijn, of zijn werk is niet het eigenlijke dat nog gedaan staat te worden. De bijvoeging, of verwachten wij een ander, weerspreekt zichzelf. Waar hij Jezus en Zijn werk als twee tegenover elkander staande dingen beschouwt, die met geen mogelijkheid aan elkander te verbinden zijn, daar moet de twijfel zijn geloof wel doen wankelen. Hier slingert het gelijk het geloof alleen wankelen kan. Het ging niet om een aan de peripherie liggend theologisch vraagstuk. Noch ook, om wat een der fundamenten der godsdienst kon worden genoemd. Het ging hier om *het* vraagstuk, dat *alles beslist*, dat daarom helder moet zijn en opgehelderd moet worden voor hem; om de vraag: *Is Jezus de Christus, ja dan neen!*

Daartoe dan ook het zenden van twee zijner disci-

pelen. Ook die wankeling of twijfel geeft hem geen genot. Johannes behoort niet tot de lieden van "Neveldijk" en is geestelijk geen familie van "de spelonkiemenschen," die met hun och, och, nooit verder komen. Johannes wil in het licht staan, geniet niet van zijn geestelijke duisternis. Zijt gij degene die komen zou, of, komt er nog een ander?

Zijn ziel schreeuwt om zekerheid en hoe het ook kome, hij wil uit Jezus' mond de zekerheid ontvangen, die hem hier, op de burcht Machaerus, in zijn kerker ontbreekt.

Jezus zal hem antwoorden en den wankelenden discipel weer vast stellen. Als de groote Medicijn-meester stelt de Heiland niet slechts Zijn diagnose vast, doch dient hem tegelijkertijd het medicijn der genezing toe.

Schijnbaar ontwijkt Jezus de vragers, maar meer dan schijn is het niet.

Johannes heeft zijn aardsche Messias-beschouwing als maatstaf aangelegd ter beoordeeling van Jezus en is begonnen met de werken van Jezus, als niet passende bij die gedachte, te veroordeelen. Bleef dit zoo dan zou het noodzakelijkerwijze uitloopen op een geërgerd worden aan Jezus.

Met die schijnbare tegenstrijdige werking zal de Heere dan ook beginnen. Hier, Johannes, is het antwoord: Ik genees er velen, blinden worden ziende, de kreupelen wandelen, de melaatschen worden gereinigd, de dooven hooren, de dooden worden opgewekt, den armen wordt het Evangelie verkondigd. Dit alles stond vermeld in de Schriften en werd door Jezus heerlijk vervuld. Zich houdende aan die Schriften, was het voor Johannes niet noodzakelijk in het duister te verkeeren.

Als Johannes acht slaat op deze werken, die werkelijk van iets ontzaggelijks getuigen, en daarbij bovenal let op hun karakter, dan moet het toch wel duidelijk zijn, dat deze luide getuigenis gaven, van zijn Messiasschap. Toegestemd moet worden, dat er in het grijze verleden sommige wonderwerken ook al geschiedden, doch nooit kwamen ze allen zoo tot openbaring als dit nu het geval was, nu de Almachtige Zoon van God met eeuwige kracht en Goddelijkheid den scepter zwaaide over dood en ellende en met oneindige barmhartigheid aan de gekenden het heerlijk Evangelie verkondigde. Ze getuigden van licht en leven, wilt ge, van het licht des levens en gaven getuigenis van de eeuwige ethische volmaaktheid des Vaders gelijk de Zoon die weerspiegelde. Zoo vliedt dan de twijfel om plaats te maken voor den blijden jubel der verzekerdheid des geloofs.

W. V.

Wij zijn vermaand om lichten te zijn in de wereld, maar het zwaarmoedige aangezicht en de klagende stem zullen niet veel licht noch vroolijkheid verspreiden.

Ingezonden

Redlands, Calif., Feb. 6, 1933.

Dear Rev. Hoeksema:—

As a reader of The Standard Bearer and member of the Protestant Reformed Church of Redlands and an old timer in California, I would like to write a few lines for our paper, may I?

Some of the readers may remember me writing for "De Wachter" and "The Banner." I have enjoyed writing for them and for our people. Some have received a blessing by reading these letters. May our God bless these to our Standard Bearer readers.

Having just recently become member of our Redlands Protestant Reformed Church, we are sharing their fellowship and brotherly love. We are joyful and happy in the Lord and thankful for what He has done for us here in Redlands.

On Sundays we find a large audience listening very attentively to Rev. Vos and at our first meeting we could tell they were taking in his words, like a thirsty person takes in water, not only listening while being spoken to, we find they repeat them over when they got home, and therein find a blessing also.

Then, when we get in contact with these folks during week days, we hear them say, "I long for the Sunday to come, to hear God's Word explained." There is a longing, hunger and thirst for the living waters. And surely when we meet in God's house with that attitude, God does fill our hearts, and also we find brotherly love, peace, and joy among the brethren.

Should not all this encourage us? For there the Lord commands His blessing. These are the blessings that count, and God has promised if we seek Him and His righteousness He will take care of all our earthly needs for He knows our needs. Our heavenly Father knows better than we.

God is providing wonderfully. It all reminds us, how 22 years ago the Christian Reformed Church was organized in Redlands with just seven families and I want to call our Los Angeles brethren's attention to this, "Where two or three are gathered in His name, He will be there."

We have had reading services some twenty years ago where there were five at our meeting, still we enjoyed our service and our fellowship. So keep courage. There is a lot of room to expand, to grow. Take heart, look to the Lord, keep on praying, keep on trusting in Him. God can use you and me to be a testimony for Him. And, brethren, have you noticed this advertisement, "Watch us grow"?

We are building a neat church, which will seat about three hundred. A fine church building, with a large basement. I would like to see a picture of it appear in the Standard Bearer, so others could see it also. These things encourage. Let us share in one another's sorrow

and joys also; so that it can be seen that we are one in our Savior Jesus Christ. The Lord had said that therein we shall know that we are His children if we love our brethren. That His love may be shown in us. Then we will bring forth fruit to His glory.

No doubt our church will find a large field to labor in California. The population increases here constantly. If I look back some twenty years — what a change! There were two Holland families in Redlands when we arrived and now over two hundred families, with four churches for our people from Holland descent of which the Protestant Reformed Church is the largest. Then, in other towns we find many of our people. There is no doubt in my mind that many more will come. When we see the large undertaking going on like bringing water three hundred miles to Los Angeles, underneath mountains, through deserts — a job greater than building the Panama canal, which will cost something like $300,000,000 and will take seven years to build. I say, when we see those things, then we can expect people coming here, and they do expect people to come — that is why they divert the water. So there is room here for God's people and God's servants to minister unto them.

Let us look to our God for His guiding, to Him belong both land and sea, Creator of the world is He. Let us cling to His Word, and the old time religion. Let us be co-workers with Him — that we may praise Him; and that it may be in our hearts: "O, my soul, praise thou Jehovah!"

This is from your Brother in Christ, who praises Him for having a Protestant Reformed church in Redland, California.

Barney Leest

Redlands, Calif., R. 1, Box 58.

I SHALL BE SATISFIED

After the storms and the trials are past,
After the shadows which sorrow has cast,
And I am at home with my Savior at last,
I shall be satisfied.

In that bright world where there cometh no night,
Where ev'ry hope is perfected in light,
When faith shall be changed into wonderful sight,
I shall be satisfied.

When I awake in that City of Gold,
When those I loved I again shall behold,
Amid all that rapture and beauty untold,
I shall be satisfied.

Benjamin

> Benjamin shall ravin as a wolf: in the morning he shall devour the prey, and at night he shall devide the spoil. — Gen. 49:57.
>
> And of Benjamin he said, The beloved of the Lord shall dwell in safety by him; and the Lord shall cover him all the day long, and he shall dwell between his shoulders. — Deut. 33:12.

Benjamin a ravin wolf, atrocious, maliciously destructive, wild and fierce like the preying beast in the jungles? In tracing the history of this tribe we come upon crimes. There is the attitude assumed toward the wrong done to the Levite and the refusal to punish the offender. In the civil war that ensued, all but six hundred of the Benjaminites were killed, so that the conclusion is warranted that the tribe as a whole had deteriorated into generation of fierce and unscrupulous men. Is it this lawlessness of Benjamin that the imagery was meant to reflect? It cannot be. Consider that the wolf in Jacob's prediction gains the ascendency in the struggle with his prey; for his prey he devoures and at night therefore can devide the spoil, while the crime referredt o came near working Benjamin's complete ruin.

It is not Benjamin's crimes but his courage and success as a warrior that Jacob foretells. He vanquishes the adversary and returns to his own laden with the booty of war. That the prediction should so be construed is evident from the prophesy of Moses repeating this tribe. In Moses' discourse Benjamin appears as the beloved of the Lord, whom the Lord shall cover all the day.

Taking the construction we place upon Jacob's prophesy to be correct, this prophesy went into fulfilment first on a low natural plain. Benjamin held the main avenues of approach to the highlands from both East and West, that by which Joshua led Israel past Ai from Gilgal and the longer ascents from the West, namely, that along which the tides of battle so often rolled. Benjamin also sat astride the great highway connecting north and south in the district were it was easiest of defence. It was a position calling for occupation by a brave and warlike tribe. Such Benjamin proved to be. His warriors were skilful archers and slingers and they cultivated the use of both hands, which gave them a great advantage in battle. In the book of the Judges we read of him, "And the children of Benjamin were numbered at the time out of the cities twenty and six thousand men that drew sword, beside the inhabitants of Gibeah, which were numbered seven hundred chosen men. Among all this people there were seven hundred chosen men left-handed; every one could sling stones at a hair's breath, and not miss" (Judges 22:16). In the book of Chronicles we find this notice, "And the sons of Ulam were mighty men of valour, archers, and had many sons, an hun-

dred and fifty. All these are of the sons of Benjamin" (I Chron. 8:40).

The Benjaminites were also among those who fought against Sisera under Deborah and Barak (Jdg. 5:14). Thus did Benjamin war the warfare of Jehovah together with the other tribes.

Judah was to be the lion's whelp going up from the prey; Dan the serpent by the way that biteth the horse heels; Naphtali, a hind let loose. But of Benjamin only it is said that he shall ravin as a wolf and divide the spoil. But this wolf-like engagement was peculiar to all the tribes when they kept covenant fidelity and when as the army of God they fought the warfare of Jehovah. Yet there must have been something about this tribe in war that set it off from the rest. He must have excelled in the qualities and action imaged by the preying wolf. For this reason he in distinction from the others appears in this final prophetic discourse of Jacob as the wolf returning in the evening to his own with prey. They all and thus he too and especially he emerged from their holy conflicts laden down with spoil. As the destroyer of the adversaries of Jehovah, as one leaving the plain of battle enriched by the spoils of war, as one dividing this spoil with his own, he is plainly a type of Christ, but a type only to whom clave all the imperfections of a type. Benjamin, too, corrupted his way before the Lord. We have already referred to the hidious crime perpetrated by him during the period of the Judges. The election of Saul as first king over united Israel lent a certain prestage to this tribe. But after the death of Saul they formed the backbone of the Ish-boshet's party, and most unwillingly conceded precedence to Judah, in particular, to David the Lord's anointed. It was a Benjaminite who heaped curses upon David in the hour of deep humiliation (II Sam. 16:5), and the jealousy of Benjamin led to the revolt on David's return, which was stamped out by Joab (II Sam. 19). At least a part of the tribe went against Judah at the disruption of the kingdom, taking Bethel with them. I Kings 12:20 says that none followed the house of David but the house of Judah only. But the next verse tells us that Rehoboam gathered the men of Judah and Benjamin to fight against Jeroboam. It seems probable that as Jerusalem had now become the royal city of the house of David, the adjoining parts of Benjamin proved loyal, while the more distant joined the Northern Kingdom. After the downfall of Samaria, Judah took control of the whole territory of Benjamin. But Benjamin, too, filled his measure of iniquity and was thus uprooted from its land and deported to Babylon.

It was this union with the tribe of Judah especially after the destruction of Samaria that must be taken as the initial and typical fulfilment of the prophesy of Moses. As a tribe joined to the dynasty of David, and adhering to the temple service, as a tribe with Jerusalem the city of God as its capital, Benjamin is the beloved of the Lord who dwells safely by Him (the Lord). Even the Patriarch Benjamin was this in the house of his father. Here he dwelt safely. Being the youngest child he was his father's darling. How reluctant Jacob is to let him pass out of his range of vision. How his soul cleaves unto Benjamin. He felt that if they took this son, too, from him, they would bring down his gray hairs to the grave. And how safely Benjamin dwelt with his brethren. As actuated by malice, they had sold Joseph to the merchants in their attempt to make away with him for good. But about Benjamin they threw themselves up as a veritable wall of defence. "Slay my two sons," said Reuben to his father, "if I bring him not to thee: deliver him unto my hand, and I will bring him to thee again." True, this language failed to put Jacob at ease. But it shows to what length Reuben was willing to go in his talk, to convince Jacob that as placed under his protection, Benjamin would be safe. Thereupon Judah had spoken, "Send the lad with me, and we will rise and go; that we may live, and not die, both we and thou, and also our little ones. I will be surety for him; of my hand thou shalt require him." How solicitous they alle were of his well-being. How firm their resolve that no harm should befall him. How Judah pleads with the Egyptian to release him. Benjamin the beloved dwelt safely with them all. But these brethren were but frail men rendered helpless by the least opposition, so that, rightly considered, the reason Benjamin returned was that he dwelt with the Lord, was that the Lord covered him all the day long, was, finally, that he dwelt between His shoulders.

It was this circumstance as a floor, it is certain, upon which Moses, too, was standing, when he prophesied concerning Benjamin's safety.

But as was said, the Benjamin of the old dispensation was but a passing shadow. The true Benjamin is Christ and peripherally the redeemed, the Benjamin according to the election. Of the achievements of Christ here typified, the prophets that followed Jacob and Moses spoke, and in these achievements they gloried and by them were comforted. They saw him as the Son, as the only begotten of God, who asked, and to whom was given the heathen for his inheritance and the uttermost parts of the earth for his possession (Ps. 2:8). And before the prophetic vision of Isaiah, He rises as one who shall see the travail of His soul and be satisfied; as one who by His knowledge shall justify many; for He shall bear their iniquities. Therefore, the prophet continues, will God divide Him a portion with the great, and He shall divide the spoil with the strong, because He poured out His soul unto death (Isa. 53:11, 12). "When He ascended up on high, He led captivity captive, and gave gifts unto men." He ascended far above all heavens, that He might fill all things (Eph. 4:7, 8). And during all His travail, He was the beloved of the Lord, and dwelt safely by Him. And the Lord covered Him all the day long. And He dwelt between His shoulders. His God upheld Him and put His Spirit upon Him. Therefore He failed not.

He was not discouraged till He had set judgment in the earth.

And as to His people, they are the recipients of His spoil. They share in His victory. Therefore they are seen in the midst of this world as the invincible army of God. And they, too, dwell between His shoulders. Them too He covers all the day long. When they pass through the waters, He is with them. And the rivers do not overflow them. When they walk through the fire, they are not burned; neither does the flame kindle upon them. And they were created for His glory.

Benjamin was the son of Rachel. And Rachel, for a long time barren, had wept for children that were not. How she had desired seed. And at Bethel she travailed. Her labor was hard. Yet from the assuring word of the midwife, "Fear not, for thou shalt have this child also" it seems that in her great anguish she could still be tortured by the thought that her child would die ere it could be delivered. However this may be, the child was born and was named by the mother ere her spirit departed from her, *Benomi,* meaning, "son of my grief." The name was not to Jacob's liking. As often as he would take it upon his lips, the wife he had to leave behind on his journey to the plains, would rise before his eye in all the grief of those final hours. So he called his name Benjamin, meaning, perhaps, "the son of my right hand." But unbeknown to Jacob, that other name was to prove also appropriate as a memorial of Rachel's grief. For some hundreds of years later the Chaldean conquorer assembled at Rama the last band of Israelites for deportation to Babylon. The true people of God weep, for they think that the church is now doomed to extinction. Their sorrow as to its nature is that of Rachel their ancestrial mother. For she, too, in her great love for seed, wept for her children that were not. Therefore does she rise before the eye of the prophet as breaking forth into disconsolate grief at seeing her offspring torn so ruthlessly from her side, and banished from God's land, and thus, so it was thought, from God. In her spiritual kin at Rama she weeps. Her spiritual offspring, the church, weeps. And she weeps as often as the oppressed church in seasons of despondency is tortured by the thought that her children are not. "Thus saith the Lord: a voice was heard in Rama, lamentations and bitter weeping; Rachel weeping for her children refused to be comforted for her children because they were not." But let Rachel, the church, rejoice. For the Benjamin according to the election will also in those strange lands, dwell safely by Him. For he is the beloved of the Lord. The Lord will cover him all the day. And he shall dwell between His shoulders. Let Rachel cease her wailing. For Benjamin, for her children, shall come again. "Thus saith the Lord, Refrain thy voice from weeping and thine eyes from tears: for thy work shall be rewarded, saith the Lord; and they shall come again from the land of the enemy. And there is hope in thine end, saith the Lord that thy children shall come again to their own borders" (Jer. 31:16).

Herewith we have completed our explanations of Jacob's blessings. Let us make a few remarks.

The lines of the aggregate of these utterances diverge upon Christ and His people. The total is the floor, so to say, upon which the prophets following stood and at once the flower, the further unfolding of the first promise given in Paradise: "And I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed; it shall bruise thy head, and thou shalt bruise his heel." Let us consider briefly this promise. It is at once discernable that this speech calls for a holy race; for the serpent and the woman together with their respective seeds are to comprise two distinct parties to a strife arising from a mutual dislike and animosity. The strife will end in the destruction of the serpent brood. The seed will crush its head. But the seed with not escape unscathed. It will bear the marks of the conflict upon its heel, which is to be bruised.

The reciprocal opposition will be set by the Lord, that is, caused, necessitated by Him, so that the declaration, "I will set enmity" must be made to apply to the subsequent demonstration of malice of the serpent as well as to the holy aversion of the seed of the woman for the brood of Satan.

The serpent, then, shall have a seed — the wicked — of which he is the father. That he sustains to the wicked the relation of father is the plain teaching of Scripture. Said Christ to the hostile Jews: "Ye are of your father the devil, and the lusts of your father ye will do. He was a murderer from the beginning, and abode not in the truth, because there is no truth in him, when he speaketh a lie, he speaketh of his own; for he is a liar and the father of it" (John 8:44). Whereas Satan is solely a spiritual being, it follows that according to the flesh, his seed, as well as the seed he opposes, is the offspring of the woman. Yet in a spiritual sense he is the father of the wicked. When the devil speaketh a lie, he speaketh of his own; for he is a liar, and the father of it. Of the lie he, not man, is the originator. The lie first took root in his soul. He was the first to imagine the lie and to attempt to realize it. Hence, when he speaketh a lie, he speaketh of himself. For the lie is his very own fabrication. The lie that he was the first to imagine and to live, was essentially the same whispered by him in the ears of our first forbears. "I will be as God." He actually attempted to usurp God's place in heaven. What he coveted is the homage due to God alone.

Not only is he the fabricator of the lie but also the father of the wicked. The latter are his children. For he imparted his vile lie to man, when he said to the woman, "Thou shalt be as God knowing good and evil." Thus did Satan fructify with his lie the woman's lust. By that lie she and her husband were enticed and

drown away, and lust conceived and brought forth sin. And sin, when it was finished, brought forth death.

Satan still tampers with men's heart. The apostle therefore warns us against his viles. We wrestle not, said he, against flesh and blood, but against principalities, against powers, against the rulers of the darkness of the world, against spiritual wickedness in high places. The influence that Satan exerts upon the hearts of the wicked is so great that Christ referred to him as "the prince of darkness." He still incites men to imagine a vain thing, to take counsel and to set themselves against the Lord and His anointed, to break their bands asunder, and to cast away their cords from them, in a word, to realize the lie he planted in man's bosom at the dawn of history.

That the natural man is an off-spring of the devil in the sense explained above, is evident enough. The two are alike as to the ethical qualities of their nature. There is, further, an identity of aim, purpose, ideal and principle. As Satan, so man, he would be like the Most High, exalt his throne above the stars of God; sit upon the mount of the congregation, in the sides of the north; ascend above the heights of the clouds. Natural man as well as Satan, opposes and exalteth himself above God. Both reason God out of their lives and out of their world and set up a kingdom destitute of all that is called God.

There is not only an identity but even a oneness of aim, purpose and ideal here. The devil and his seed constitute a confederacy of which the former is the master mind and the unifying force. Ye will do, says Christ, the lust of your father. The wicked, then, are in the power of the devil and do his bidding. The highest possible boon is to be delivered from his power.

The woman, too, shall have a seed differing from that of the serpent as to its spiritual make-up. Whereas those constituting the seed of the serpent descend from the woman, it follows that the term *seed of the woman* signifies a select group. It is doubtful whether Eve surmised that the promise implied a selective process; that not the whole of her off-spring would be brought under the influence of grace and be made to part company with and to oppose the serpent and his henchmen; that, in other words, the spiritual kin of the serpent was to be recruited from her very off-spring.

Such are the implications of the first promise given to the church. And of this promise as a bud, all prophesy was the unfolding. This is evident. Enoch's message reads, "Behold, the Lord cometh with ten thousand saints, to execute judgment upon all and to convice all that are ungodly among them of all their ungodly deeds which they have committed, and of all their hard speeches which ungodly sinners have spoken against Him" (Jude 14). This is plainly a reiteration of the declaration, "And it shall bruise thy head." As to Enoch, he was a man of singular piety. He walked with God. Then there came a day that he was not, for God took him. So was he ushered into the very presence of God, raised to a still higher elevation of life, and thus made to attain to the priceless possession of the reward of the just, without seeing death. His translation was an event of the greatest significance for the church of that epoch. It assured the saints that they, too, might look forward to that day when they would be ushered into the very presence of God.

And to Noah God said, "Come thou and all thy house into the ark; for thee have I seen righteous before me in this generation" (Gen. 7:1).

And as to the flood, it was a preliminary stroke, an initial assault, and thus an initial fulfilment of the promise made in Paradise, but also for this very reason and event prophetic of the dividing victory to be gained by Christ. In agreement herewith the Apostle Peter links up the deluge with Christian baptism and sets forth the latter as the antitype of the former: "Wherein (the ark) few, that is, eight souls, were saved by water. The like figure whereunto even baptism doth also now save us (not the putting away of the filth of the flesh, but the answer of a good conscience toward God) by the resurrection of Jesus Christ."

G. M. O.

I SHALL KNOW MY SAVIOR

I shall know my Savior
When I reach that city
With its jasper walls
And shining streets of gold;
When my eyes are opened
In that world of beauty,
His dear face will be
The first I shall behold.

I shall know my Savior
When He bids me enter
To His presence, where
My heav'nly mansion stands;
By His voice — far sweeter
Than the angels' music,
By His face, and by
His blessed wounded hands.

I shall know my Savior
When I cross the river —
I shall look for Him
In the heav'n first of all;
How my heart will quiver
With the joy of meeting
Him, and at His feet
In ecstasy to fall.